ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 15ης Δεκεμβρίου 2016*

«Τελωνειακή ένωση — Εισαγωγή προϊόντων τόνου προελεύσεως Ελ Σαλβαντόρ — Εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών — Αίτηση περί μη εισπράξεως εισαγωγικών δασμών — Άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', και άρθρο 236 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 — Δικαίωμα χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του άρθρο 872α του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 — Σφάλμα των αρμόδιων αρχών το οποίο δεν είναι ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί»

Στην υπόθεση T-466/14,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον A. Rubio González, στη συνέχεια δε από την V. Ester Casas, abogado del Estado,

προσφεύγον,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. Arenas, A. Caeiros και B.-R. Killmann,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση της αποφάσεως C(2014) 2363 τελικό της Επιτροπής, της 14ης Απριλίου 2014, με την οποία διαπιστώνεται ότι, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δικαιολογημένη για ορισμένο ποσό, αλλά δεν είναι δικαιολογημένη για άλλο ποσό (REM 02/2013), καθόσον καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών ποσού 14 417 193,41 ευρώ δεν είναι δικαιολογημένη,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους A. Dittrich, πρόεδρο, J. Schwarcz (εισηγητή) και V. Tomljenović, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της συνεδριάσεως της 6ης Απριλίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Μεταξύ των ετών 2007 και 2009, δύο εταιρίες του ομίλου Calvo, εγκατεστημένες στην Ισπανία, οι Calvo Conservas, SL και Calvo Distribución Alimentaria, SL (στο εξής, από κοινού: υπόχρεη επιχείρηση), εισήγαγαν στην Ισπανία προϊόντα μεταποιημένου τόνου, ήτοι κονσερβοποιημένο τόνο και κατεψυγμένα φιλέτα τόνου, τα οποία δηλώθηκαν ως καταγωγής Ελ Σαλβαντόρ (στο εξής: επίδικες εισαγωγές).

2 Η υπόχρεη επιχείρηση ζήτησε από τις ισπανικές τελωνειακές αρχές την εφαρμογή του συστήματος γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων (στο εξής: ΣΓΠ) στις επίδικες εισαγωγές, το οποίο συνεπαγόταν την αναστολή της επιβολής ενωσιακών δασμών με συντελεστή 24 %, προσκομίζοντας πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» εκδοθέντα από τις τελωνειακές αρχές του Ελ Σαλβαντόρ και χορηγηθέντα κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας από τον εξαγωγέα, μια άλλη εταιρία του ομίλου Calvo, την Calvo Conservas El Salvador, SA de CV η οποία είχε προσκομίσει στις τελωνειακές αρχές του Ελ Σαλβαντόρ τα έγγραφα τα οποία πιστοποιούσαν την καταγωγή των προϊόντων για τις ανάγκες του ΣΓΠ.

3 Με βάση τα υποβληθέντα από την υπόχρεη επιχείρηση πιστοποιητικά καταγωγής, οι ισπανικές τελωνειακές αρχές δέχθηκαν την καταγωγή των προϊόντων από το Ελ Σαλβαντόρ και το αίτημα της υπόχρεης επιχειρήσεως να υπαχθούν οι επίδικες εισαγωγές στην προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση.

4 Μεταξύ 8 και 20 Νοεμβρίου 2009, διεξήχθη αποστολή στο Ελ Σαλβαντόρ από εκπροσώπους της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF) και πολλών κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης λόγω υπονοιών για απάτη κατά την εισαγωγή προϊόντων μεταποιημένου τόνου.

5 Από τις εκθέσεις της αποστολής της OLAF της 2ας Ιουνίου και της 7ης Δεκεμβρίου 2009 καθώς και από την τελική έκθεση της 16ης Σεπτεμβρίου 2010 προκύπτει ότι οι κανόνες του ΣΓΠ δεν τηρήθηκαν. Εντοπίσθηκαν διάφορες παρατυπίες σχετικές με την καταγωγή των επίδικων εισαγωγών. Οι παρατυπίες αυτές αφορούσαν τη χρήση πιστοποιητικών καταγωγής μη σύμφωνων προς τους σκοπούς του ΣΓΠ, τη μη τήρηση της προϋποθέσεως σύμφωνα με την οποία το πλήρωμα των σκαφών πρέπει να αποτελείται τουλάχιστον κατά 75 % από υπηκόους της χώρας που τυγχάνει του προτιμησιακού καθεστώτος ή των κρατών μελών ώστε το σκάφος να θεωρηθεί ότι έχει την εθνικότητα της χώρας αυτής, και τη χρήση δύο σημαιών, του Ελ Σαλβαντόρ και των Σεϋχελλών, από τα θυνναλιευτικά Montelape και Montealegre, που ανήκαν στον όμιλο Calvo, με αποτέλεσμα αυτά τα δύο σκάφη να έπρεπε να θεωρηθούν ως μη έχοντα εθνικότητα και, ως εκ τούτου, ο αλιευθείς με τα σκάφη αυτά τόνος δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως καταγωγής Ελ Σαλβαντόρ.

6 Η παρατυπία που αφορούσε τη διπλή σημαία των θυναλλιευτικών Montelape και Montealegre αποτέλεσε αντικείμενο της ερευνητικής αποστολής που διεξήγαγε η OLAF για να εξακριβώσει αν χρησιμοποιήθηκαν τα διαρθρωτικά κονδύλια για την αλιεία τα οποία έλαβε μια επιχείρηση του ομίλου Calvo, η Calvopesca, SA. Η τελική έκθεση της OLAF διαπίστωσε την ύπαρξη σοβαρών παρατυπιών σχετικών με τα σκάφη αυτά, τα οποία είχαν νηολογηθεί στις Σεϋχέλλες, με σκοπό τη λήψη διαρθρωτικών κονδυλίων για την αλιεία, η σημαία των οποίων άλλαξε έπειτα από δύο έτη εκμεταλλεύσεως σε σημαία Ελ Σαλβαντόρ, και τούτο προκειμένου να δηλωθούν τα αλιεύματα ως καταγωγής Ελ Σαλβαντόρ και να υπαχθούν στην προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση του ΣΓΠ.

7 Το 2010, κατόπιν των εκθέσεων της OLAF, οι ισπανικές αρχές κίνησαν διαδικασίες εκ των υστέρων εισπράξεως των εισαγωγικών δασμών εφαρμόζοντας στις επίδικες εισαγωγές τον κοινό δασμολογικό συντελεστή 24 %. Το ποσό των βεβαιωθέντων τελωνειακών δασμών ανέρχεται σε 15 292 471,19 ευρώ.

8 Την 1η Ιουλίου 2011, η υπόχρεη επιχείρηση υπέβαλε αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών βάσει του άρθρου 236, σε συνδυασμό με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, και βάσει του άρθρου 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ).

9 Αφού η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενημέρωσε την υπόχρεη επιχείρηση σχετικά με την πρόθεσή της να εκδώσει αρνητική γνωμοδότηση, η επιχείρηση αυτή με έγγραφο της 5ης Σεπτεμβρίου 2012 παραιτήθηκε από την αίτησή της για διαγραφή των δασμών.

10 Ακολούθως, η Επιτροπή, στις 10 Σεπτεμβρίου 2012, ενημέρωσε την υπόχρεη επιχείρηση ότι θεωρούσε ότι ο φάκελος της διαγραφής των δασμών δεν ανοίχθηκε.

11 Στις 16 Ιανουαρίου 2013, οι ισπανικές αρχές υπέβαλαν στην Επιτροπή αυτεπαγγέλτως αίτηση διαγραφής δασμών βάσει του άρθρου 236, σε συνδυασμό με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ΚΤΚ.

12 Η υπόχρεη επιχείρηση θεώρησε ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 236, σε συνδυασμό με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ΚΤΚ πληρούνταν και συμφώνησε μεν με τη συλλογιστική των ισπανικών αρχών, αντιθέτως δε, διαφώνησε με τη διαβίβαση του φακέλου στην Επιτροπή, έχοντας υπόψη την απόφαση της 21ης Μαΐου 2012 του Audiencia Nacional (Κεντρικού δικαστηρίου, Ισπανία), με την οποία είχε κριθεί ότι το ευεργέτημα της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως του ΣΓΠ μπορούσε να χορηγηθεί εν προκειμένω. Επομένως, κατά την άποψή της, ο φάκελος έπρεπε να επιστραφεί στις εθνικές αρχές, το δε Δικαστήριο θα μπορούσε να επιληφθεί του ζητήματος, εφόσον παρίστατο ανάγκη, κατόπιν αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

13 Ωστόσο, η Επιτροπή θεώρησε ότι η ισπανική δικαστική απόφαση δεν μπορούσε να την εμποδίσει να εκδώσει απόφαση σε τομέα εμπίπτοντα στην αρμοδιότητά της.

14 Στις 13 Φεβρουαρίου, στις 16 Ιουλίου και στις 8 Οκτωβρίου 2013, η Επιτροπή ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες τις οποίες οι ισπανικές αρχές παρέσχον. Η υπόχρεη επιχείρηση έλαβε γνώση αυτών των αιτήσεων παροχής πληροφοριών και είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των απαντήσεων τις οποίες επρόκειτο να δώσουν οι ισπανικές αρχές.

15 Με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 2013, σύμφωνα με το άρθρο 872α του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του ΚΤΚ (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1), η Επιτροπή κάλεσε την υπόχρεη επιχείρηση να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί κάθε πραγματικού ή νομικού ζητήματος που θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την απόρριψη της αιτήσεώς της (στο εξής: κοινοποίηση αντιρρήσεων).

16 Σε έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 2014, η υπόχρεη επιχείρηση υποστήριξε ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ είχαν υποπέσει σε σφάλμα. Τόνισε ότι επέδειξε καλή πίστη και τήρησε τις διατάξεις σχετικά με την τελωνειακή διασάφηση. Επιπλέον, επέκρινε την ερμηνεία της Επιτροπής αναφορικά με τις διατάξεις περί σημαίας και υπογράμμισε τις δυσχέρειες της τηρήσεως του κριτηρίου για τη σύνθεση του πληρώματος που καθιερώνει το άρθρο 68, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93. Τέλος, υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε αποστείλει στις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ τις σωστές σφραγίδες και δεν είχε σεβαστεί τα δικαιώματα άμυνας, στον βαθμό που δεν της είχε διαβιβάσει όλα τα έγγραφα επί των οποίων στήριξε την απόφασή της.

17 Στις 17 Φεβρουαρίου 2014, σύμφωνα με το άρθρο 873 του κανονισμού 2454/93, συνήλθε ομάδα εμπειρογνωμόνων αποτελούμενη από εκπροσώπους των κρατών μελών προκειμένου να εξετάσει τον φάκελο.

18 Με την απόφαση C(2014) 2363 τελικό, της 14ης Απριλίου 2014, η Επιτροπή έκρινε ότι, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η διαγραφή εισαγωγικών δασμών ήταν δικαιολογημένη για ορισμένο ποσό, αλλά δεν ήταν δικαιολογημένη για άλλο ποσό (REM 02/2013) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

19 Στην αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, η χορήγηση ανακριβών πιστοποιητικών από τις τελωνειακές αρχές τρίτης χώρας αποτελεί σφάλμα το οποίο δεν είναι ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί από τον επιχειρηματία, εφόσον ο τελευταίος ενήργησε καλόπιστα και τήρησε όλες τις διατάξεις της ισχύουσας ρυθμίσεως όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση.

20 Όσον αφορά την προϋπόθεση περί της δυνατότητας διαγνώσεως του σφάλματος, η Επιτροπή διαπιστώνει, στην αιτιολογική σκέψη 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ υπέπεσαν σε σφάλμα χορηγώντας τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» κατά παράβαση του κανονισμού 2454/93. Στις αιτιολογικές σκέψεις 30 έως 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν υπέπεσε σε σφάλμα τόσο όσον αφορά την παράδοση σφραγίδων στις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ όσο και όσον αφορά τη γνωστοποίηση των εγγράφων επί των οποίων προετίθετο να στηρίξει την απόφασή της. Στην πρώτη περίπτωση, υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν τέτοιο σφάλμα αποδεικνυόταν, τούτο θα είχε συνέπειες μόνον αν τα πιστοποιητικά καταγωγής είχαν παραποιηθεί. Τούτο όμως δεν συνέβη εν προκειμένω. Στη δεύτερη περίπτωση, βεβαιώνει ότι διαβίβασε στην υπόχρεη επιχείρηση όλα τα απαιτούμενα έγγραφα και της προσέφερε τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις ως προς αυτά τα έγγραφα.

21 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οφείλει να λάβει υπόψη, κατά την εκτίμηση αυτής της πρώτης προϋποθέσεως, όλες τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, τη φύση του σφάλματος καθώς και την πείρα και την επιμέλεια της υπόχρεης επιχειρήσεως. Προσθέτει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η φύση του σφάλματος πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα την περιπλοκότητα της εφαρμοστέας ρυθμίσεως. Διαπιστώνει, αφενός, στην αιτιολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η υπόχρεη επιχείρηση παρέβη τους κανόνες καταγωγής, καθώς δεν διασφάλισε την τήρηση της απαιτήσεως σύμφωνα με την οποία το πλήρωμα των σκαφών που αλιεύουν τον τόνο πρέπει να αποτελείται τουλάχιστον κατά 75 % από υπηκόους των κρατών μελών της Ένωσης ή της χώρας που τυγχάνει του προτιμησιακού καθεστώτος. Περαιτέρω, αναφέρει, στις αιτιολογικές σκέψεις 36 και 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση χορηγήθηκε βάσει ακατάλληλων πιστοποιητικών, ήτοι πιστοποιητικών EUR.1 χορηγηθέντων από τις αρχές των Σεϋχελλών ή της Ακτής του Ελεφαντοστού και μη προτιμησιακών πιστοποιητικών καταγωγής χορηγηθέντων από τα εμπορικά επιμελητήρια της Ισπανίας και της Γαλλίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν δυνατό να εντοπισθεί η καταγωγή του τόνου. Δεδομένου, όμως, ότι ο εξαγωγέας ήταν θυγατρική του ομίλου Calvo, στον οποίο ανήκει και η υπόχρεη επιχείρηση, η επιχείρηση αυτή όφειλε να εντοπίσει το σφάλμα. Αντιθέτως, εκτιμά, στην αιτιολογική σκέψη 38 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ως προς τα πιστοποιητικά καταγωγής που χορηγήθηκαν από τον Παναμά, χώρα η οποία ανήκει στην περιφερειακή ομάδα ΙΙ μαζί με το Ελ Σαλβαντόρ, η υπόχρεη επιχείρηση δεν μπορούσε να γνωρίζει αν είχαν ορθώς εκδοθεί από τις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ.

22 Ως προς τη δεύτερη προϋπόθεση, η οποία αφορά την καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως, η Επιτροπή επισημαίνει, στις αιτιολογικές σκέψεις 40 και 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λαμβανομένων υπόψη της φύσεως των δραστηριοτήτων της υπόχρεης επιχειρήσεως και της συμμετοχής της σε όμιλο ο οποίος δραστηριοποιείται σε περισσότερες ηπείρους και, ως εκ τούτου, υποχρεούται στην τήρηση διαφορετικών κανόνων, δεν επέδειξε την αναγκαία επιμέλεια για την τήρηση της προϋποθέσεως που αφορά τη σύνθεση του πληρώματος.

23 Στην αιτιολογική σκέψη 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή συνεχίζει υπογραμμίζοντας ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο εξαγωγέας είχε υποβάλει είτε ταυτοχρόνως μη προτιμησιακά πιστοποιητικά καταγωγής χορηγηθέντα από τα εμπορικά επιμελητήρια της Ισπανίας και της Γαλλίας και πιστοποιητικά EUR.1, μη χορηγηθέντα από τις τελωνειακές αρχές της Ένωσης, σχετικά με τη συμφωνία εταιρικής σχέσης μεταξύ των κρατών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού,

αφενός, και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφετέρου, η οποία υπογράφηκε στο Κοτονού στις 23 Ιουνίου 2000 (ΕΕ 2000, L 317, σ. 3), και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 2003/159/ΕΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2002 (ΕΕ 2003, L 65, σ. 27, στο εξής: συμφωνία ΑΚΕ), είτε ταυτοχρόνως πιστοποιητικά EUR.1 χορηγηθέντα από τις αρχές των Σεϋχελλών και πιστοποιητικά «τύπου Α» χορηγηθέντα από τις αρχές του Παναμά. Υποβάλλοντας πιστοποιητικά καταγωγής από τα οποία δεν μπορούσε να προσδιορισθεί η καταγωγή του τόνου, η υπόχρεη επιχείρηση παρέβη τις διατάξεις περί τελωνειακής διασαφήσεως και τους εφαρμοστέους κανόνες καταγωγής.

24 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει, στις αιτιολογικές σκέψεις 43 έως 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι δύο θυνναλιευτικά τα οποία ανήκαν στον όμιλο Calvo χρησιμοποίησαν διπλή σημαία ή νηολογήθηκαν σε δύο κράτη ενώ η ρύθμιση της Ένωσης απαιτούσε σαφώς τα σκάφη να έχουν εγγραφεί σε μία μόνο χώρα και να φέρουν τη σημαία αυτής προκειμένου να δικαιούνται προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση. Δεδομένου ότι παρέβη το άρθρο 68, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93, η υπόχρεη επιχείρηση δεν επέδειξε την απαιτούμενη επιμέλεια.

25 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή έκρινε ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών ποσού 230 879,88 ευρώ ήταν δικαιολογημένη για τις εισαγωγές για τις οποίες η απόδειξη της καταγωγής του μεταποιημένου τόνου στο Ελ Σαλβαντόρ στηριζόταν σε πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» χορηγηθέντα από τις αρχές του Παναμά, ενώ δεν ήταν δικαιολογημένη για εισαγωγικούς δασμούς ποσού 14 417 193,41 ευρώ που αντιστοιχούσαν σε άλλες περιπτώσεις.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Ιουνίου 2014, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως στις 18 Σεπτεμβρίου 2014. Στις 17 Νοεμβρίου 2014, το Βασίλειο της Ισπανίας υπέβαλε υπόμνημα απαντήσεως και, στις 22 Ιανουαρίου 2015, η Επιτροπή υπόμνημα ανταπαντήσεως.

27 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

28 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 6ης Απριλίου 2016.

29 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που κρίνει ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών ανερχόμενων σε 14 417 193,41 ευρώ δεν είναι δικαιολογημένη·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

30 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της·

— να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Προς στήριξη της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αφορά προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93 και ο δεύτερος παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ΚΤΚ.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93

32 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι απόφαση στηριζόμενη σε σκεπτικό το οποίο δεν έχει προηγουμένως γνωστοποιηθεί προσβάλλει το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93 και αντιβαίνει στο άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

33 Το Βασίλειο της Ισπανίας υπογραμμίζει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας διαγραφής εισαγωγικών δασμών, το άρθρο 872α του κανονισμού 2454/93 προβλέπει ότι, όταν η Επιτροπή προτίθεται να λάβει απόφαση που είναι δυσμενής οφείλει να κοινοποιεί τις αντιρρήσεις της γραπτώς καθώς και όλα τα έγγραφα στα οποία στηρίζεται, ώστε ο ενδιαφερόμενος να μπορέσει να εκφράσει την άποψή του. Λαμβανομένων υπόψη των τριών αιτήσεων της Επιτροπής προς την υπόχρεη επιχείρηση για παροχή συμπληρωματικών πληροφοριών, το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι είχαν αναλυθεί πλήρως οι τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ΚΤΚ για τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών, οπότε οι μη μνημονευόμενες στην κοινοποίηση αντιρρήσεων προϋποθέσεις έπρεπε να θεωρηθούν πληρωθείσες.

34 Στην κοινοποίηση αντιρρήσεων, η Επιτροπή απλώς διατύπωσε αντιρρήσεις ως προς την προϋπόθεση σχετικά με τη δυνατότητα της υπόχρεης επιχειρήσεως να διαγνώσει το σφάλμα και δεν εξέτασε τις προϋποθέσεις σχετικά με την καλή πίστη και την τήρηση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως. Παρά ταύτα, ανέλυσε τις δύο τελευταίες προϋποθέσεις στις αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, παραβαίνοντας με τον τρόπο αυτό το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

35 Στο υπόμνημα απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι η αναφορά, με την κοινοποίηση αντιρρήσεων, στη μη τήρηση των κανόνων καταγωγής δεν επαρκεί, καθώς πρόκειται για την προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται το αν θα κινηθεί η διαδικασία διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή επισύναψε έγγραφα αφορώντα την τήρηση των προϋποθέσεων της καλής πίστης και της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως στην κοινοποίηση αντιρρήσεων δεν μπορεί να αναπληρώσει την ελλιπή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, επισημαίνει ότι το γεγονός ότι η απάντηση της υπόχρεης επιχειρήσεως στην κοινοποίηση αντιρρήσεων περιέχει παρατηρήσεις σχετικές με την καλή πίστη και με την τελωνειακή διασάφηση δεν συνεπάγεται ότι η εν λόγω κοινοποίηση ήταν δεόντως αιτιολογημένη. Τέλος, η διαδικασία θα μπορούσε να είχε διαφορετική έκβαση, δεδομένου ότι το σφάλμα δεν ήταν δυνατό να διαγνωσθεί και ο εξαγωγέας δεν παρουσίασε κατά τρόπο ανακριβή τα πραγματικά περιστατικά.

36 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τήρησε την υποχρέωση του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93 διά της κοινοποιήσεως αντιρρήσεων καθώς και διά όλων των εγγράφων επί των οποίων στήριξε τις αντιρρήσεις της, τα οποία κοινοποιήθηκαν στην υπόχρεη επιχείρηση, η οποία, με έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 2014, διατύπωσε τις παρατηρήσεις της που αφορούν, μεταξύ άλλων, την καλή πίστη. Υποστηρίζει ότι η κοινοποίηση αντιρρήσεων αποφαινόταν επί των προϋποθέσεων που αφορούν την καλή πίστη και την τελωνειακή διασάφηση. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η κοινοποίηση αντιρρήσεων περιέχει μια πλήρη παράγραφο σχετικά με την καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως, καθώς η προϋπόθεση αυτή, κατά την άποψή της, συνδέεται άρρηκτα με εκείνην που αφορά τη δυνατότητα διαγνώσεως του σφάλματος. Συγκεκριμένα, εάν η υπόχρεη επιχείρηση γνώριζε το σφάλμα και είχε ζητήσει να υπαχθεί σε προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ενήργησε

καλόπιστα, καθώς μπορεί να γίνει επίκληση της καλής πίστεως μόνον αν η υπόχρεη επιχείρηση τήρησε όλες τις διατάξεις της ρυθμίσεως. Η Επιτροπή φρονεί, επομένως, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως εκπληρώθηκε με την εξέταση της επιμέλειας της υπόχρεης επιχειρήσεως και της δυνατότητας διαγνώσεως του σφάλματος.

37 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τόσο η προσβαλλόμενη απόφαση όσο και η κοινοποίηση αντιρρήσεων αναφέρουν τη σχετική με την τήρηση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως προϋπόθεση, καθώς η υπόχρεη επιχείρηση, με το από 9 Ιανουαρίου 2014 έγγραφό της, υπέβαλε παρατηρήσεις επί του ζητήματος αυτού, οπότε δεν μπορεί να νοηθεί οποιαδήποτε προσβολή του δικαιώματός της ακροάσεως. Επισημαίνει ότι το περιεχόμενο της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται, μεταξύ άλλων, με γνώμονα το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και, ως εκ τούτου, με γνώμονα τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στην κοινοποίηση αντιρρήσεων τα οποία αφορούσαν, μεταξύ άλλων, την τήρηση των προϋποθέσεων της καλής πίστεως και της τελωνειακής διασαφήσεως όσον αφορά τους κανόνες καταγωγής.

38 Εξάλλου, η Επιτροπή εμμένει στο γεγονός ότι η προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως συνεπάγεται την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνο εάν, ελλείψει της πλημμέλειας αυτής, η διαδικασία θα μπορούσε να έχει διαφορετική έκβαση. Καθόσον, όμως, οι προϋποθέσεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ είναι σωρευτικές, εκτιμά ότι το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επισημαίνει ότι το εν προκειμένω προβαλλόμενο σφάλμα θα μπορούσε να είχε διαγνωσθεί από την υπόχρεη επιχείρηση επαρκεί για να δικαιολογήσει την άρνηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Επιπλέον, δεν προκύπτει ότι η υπόχρεη επιχείρηση επρόκειτο να υποβάλει περαιτέρω παρατηρήσεις δυνάμενες να οδηγήσουν στην έκδοση διαφορετικής αποφάσεως.

39 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, το δε δικαίωμα ακροάσεως σε οποιαδήποτε διαδικασία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, σκέψεις 33 και 36, και της 3ης Ιουλίου 2014, Kamino International Logistics και Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 και C-130/13, EU:C:2014:2041, σκέψη 28).

40 Το δικαίωμα ακροάσεως σε οποιαδήποτε διαδικασία κατοχυρώνεται σήμερα όχι μόνον από τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, τα οποία εγγυώνται τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη στο πλαίσιο κάθε δικαστικής διαδικασίας, αλλά επίσης και από το άρθρο του 41 αυτού, το οποίο διασφαλίζει το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως. Το άρθρο 41, παράγραφος 2, προβλέπει ότι το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει, ιδίως, το δικαίωμα κάθε προσώπου σε προηγούμενη ακρόαση πριν ληφθεί ατομικό μέτρο εις βάρος του (απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Kamino International Logistics και Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 και C-130/13, EU:C:2014:2041, σκέψη 29).

41 Βάσει της αρχής αυτής, η οποία έχει εφαρμογή όταν η διοίκηση προτίθεται να εκδώσει βλαπτική πράξη σε βάρος ενός προσώπου (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, σκέψη 36, και της 3ης Ιουλίου 2014, Kamino International Logistics και Datema Hellmann Worlwide Logistics, C-129/13 και C-130/13, EU:C:2014:2041, σκέψη 30), οι αποδέκτες αποφάσεων οι οποίες θίγουν αισθητά τα συμφέροντά τους πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να διατυπώσουν λυσιτελώς την άποψή τους σχετικά με τα στοιχεία επί των οποίων η διοίκηση σκοπεύει να στηρίξει την απόφασή της (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, σκέψη 37).

42 Επιβάλλεται, επίσης, η υπόμνηση ότι, όσον αφορά τα τελωνειακά θέματα, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας διασφαλίζεται με τις διατάξεις του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93, οι οποίες προβλέπουν ότι, ανά πάσα στιγμή κατά την εφαρμογή της διαδικασίας που προβλέπεται στα άρθρα 872 και 873 του κανονισμού αυτού, όταν η Επιτροπή προτίθεται να λάβει απόφαση που είναι δυσμενής για το πρόσωπο που ενδιαφέρεται για την υπό εξέταση υπόθεση, του κοινοποιεί τις αντιρρήσεις της γραπτώς καθώς και όλα τα έγγραφα στα οποία βασίζει τις εν λόγω αντιρρήσεις, ότι

το πρόσωπο που ενδιαφέρεται για την υπόθεση που υποβάλλεται στην Επιτροπή εκφράζει την άποψή του γραπτώς εντός ενός μηνός, που υπολογίζεται από την ημερομηνία αποστολής των εν λόγω αντιρρήσεων και ότι, σε περίπτωση που δεν έχει κοινοποιήσει την άποψή του εντός της εν λόγω προθεσμίας, θεωρείται ότι το άτομο αυτό παραιτείται της δυνατότητας να εκφράσει τη θέση του.

43 Ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να εξετασθεί υπό το πρίσμα των ανωτέρω.

44 Εν προκειμένω, η Επιτροπή απηύθυνε κοινοποίηση αντιρρήσεων στην υπόχρεη επιχείρηση, στην οποία απάντησε η εν λόγω επιχείρηση (βλ. σκέψεις 15 και 16 ανωτέρω).

45 Παρά ταύτα, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, καθόσον η κοινοποίηση αντιρρήσεων δεν αναφερόταν στις προϋποθέσεις που αφορούν την καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως και την τήρηση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως, έπρεπε να συναχθεί ότι η Επιτροπή δεν είχε αντιρρήσεις ως προς τις δύο αυτές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, οι οποίες έπρεπε να θεωρηθούν πληρωθείσες από την υπόχρεη επιχείρηση. Στον βαθμό που ανέλυσε τις πτυχές αυτές στις αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, προσβάλλοντας το δικαίωμα ακροάσεως της υπόχρεης επιχειρήσεως.

46 Χωρίς να είναι ανάγκη να εξετασθεί το παραδεκτό του λόγου ακυρώσεως που αφορά την προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, με γνώμονα το αν το Βασίλειο της Ισπανίας δύναται να επικαλεσθεί μια τέτοια προσβολή εις βάρος της υπόχρεης επιχειρήσεως, στον βαθμό που η προσβολή αυτή συνιστά, ως εκ της φύσεώς της, παρέκκλιση από τη νομιμότητα εκτιμώμενη σε σχέση με το θιγόμενο πρόσωπο (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 1ης Ιουλίου 2010, Nuova Terni Industrie Chimiche κατά Επιτροπής, T-64/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:270, σκέψη 186), ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί, σε κάθε περίπτωση, ως αβάσιμος.

47 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται συναφώς ότι, σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, οι αρμόδιες αρχές δεν προβαίνουν σε εκ των υστέρων βεβαίωση των εισαγωγικών δασμών εφόσον συντρέχουν σωρευτικά τρεις προϋποθέσεις. Κατ' αρχάς, οι δασμοί πρέπει να μην εισπράχθηκαν κατόπιν σφάλματος των ιδίων των αρμοδίων αρχών, περαιτέρω, το σφάλμα των αρχών αυτών πρέπει να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να μην ήταν ευλόγως δυνατό να διαγνωσθεί από τον καλόπιστο υπόχρεο προς καταβολή δασμών και, τέλος, ο υπόχρεος αυτός πρέπει να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας ρυθμίσεως όσον αφορά την τελωνειακή του διασάφηση. Εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, ο υπόχρεος έχει δικαίωμα να μην πραγματοποιηθεί η εκ των υστέρων είσπραξη δασμών (βλ. αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

48 Όσον αφορά την πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του υπόχρεου ως προς το βάσιμο του συνόλου των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση περί βεβαιώσεως ή μη βεβαιώσεως των τελωνειακών δασμών. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του υπόχρεου είναι άξια της προστασίας που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο μόνον αν το έρεισμα της δικαιολογημένης αυτής εμπιστοσύνης το δημιούργησαν «οι ίδιες» οι αρμόδιες αρχές. Έτσι, μόνον τα σφάλματα που μπορούν να καταλογιστούν σε ενέργεια των αρμοδίων αρχών γεννούν δικαίωμα για μη είσπραξη των δασμών εκ των υστέρων (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Όσον αφορά τη δεύτερη από τις ως άνω προϋποθέσεις, η δυνατότητα διαγνώσεως του σφάλματος των αρμόδιων τελωνειακών αρχών πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων υπόψη της φύσεως του σφάλματος, της επαγγελματικής πείρας των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών και της επιμέλειας που οι τελευταίοι επέδειξαν. Η φύση του σφάλματος αποτελεί συνάρτηση της πολυπλοκότητας ή μη της σχετικής

ρυθμίσεως και του διαστήματος κατά το οποίο διήρκεσε η εμμονή των αρχών στο σφάλμα τους (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση, ο προβαίνων στη διασάφηση έχει την υποχρέωση να παράσχει στις αρμόδιες τελωνειακές αρχές όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που προβλέπουν οι κανόνες της Ένωσης και οι εθνικοί κανόνες οι οποίοι, ενδεχομένως, τους συμπληρώνουν ή τους μεταφέρουν στην εσωτερική έννομη τάξη, όσον αφορά την τελωνειακή μεταχείριση που ζητείται για το συγκεκριμένο εμπόρευμα (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας, από την κοινοποίηση αντιρρήσεων, και δη από το μέρος Β αυτής, ο τίτλος του οποίου παραπέμπει, πρώτον, στην προϋπόθεση περί της δυνατότητας διαγνώσεως του σφάλματος, δεύτερον, στην καλή πίστη του υπόχρεου και, τρίτον, στο αν ο υπόχρεος τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπει η ισχύουσα ρύθμιση όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε, μεταξύ άλλων, κρίνει ότι, προκειμένου να αναλύσει αν η υπόχρεη επιχείρηση ήταν καλόπιστη, έπρεπε να εξετάσει αν μπορούσε να διαγνώσει το σφάλμα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ.

52 Υπό το πρίσμα αυτό, η Επιτροπή διερωτήθηκε αν μια απλή ανάλυση των πραγματικών περιστατικών θα μπορούσε να επιτρέψει τη διάγνωση του σφάλματος που διέπραξαν οι εν λόγω αρχές. Προέβη σε σαφή σύνδεση μεταξύ του επιχειρήματος της υπόχρεης επιχειρήσεως σχετικά με την καλή πίστη και του κατά πόσον γνώριζε το σφάλμα ή θα μπορούσε να το γνωρίζει. Πρέπει να προστεθεί ότι από την από 9 Ιανουαρίου 2014 απάντηση της υπόχρεης επιχειρήσεως προκύπτει ότι η επιχείρηση αυτή αντιλήφθηκε τις εν λόγω διαπιστώσεις υπό την έννοια αυτή και ότι προσκόμισε συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά, μεταξύ άλλων, με την καλή της πίστη, καθώς και, ωσαύτως, το αν τήρησε τις απαιτήσεις της κρίσιμης ρυθμίσεως.

53 Ειδικότερα, όσον αφορά τη σύνθεση του πληρώματος των σκαφών, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη δραστηριότητα της υπόχρεης επιχειρήσεως και το γεγονός ότι δραστηριοποιούνταν σε διάφορους ωκεανούς και θάλασσες, υποκείμενη σε διάφορους κανόνες, προκειμένου να διαπιστώσει ότι ήταν σε θέση να εφαρμόσει ορθώς τη ρύθμιση των κανόνων καταγωγής που αφορά την προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση και ότι όφειλε να εξακριβώσει την τήρηση των προϋποθέσεων μιας τέτοιας προτιμησιακής μεταχειρίσεως, εξασφαλίζοντας την πρόσβαση στις αναγκαίες πληροφορίες. Η Επιτροπή έκρινε ότι η επίμαχη ρύθμιση δεν έπρεπε να θεωρηθεί πολύπλοκη. Κατά την άποψή της, ο εξαγωγέας θα μπορούσε, εν προκειμένω, να διαγνώσει το σφάλμα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ.

54 Όσον αφορά την απόδειξη της καταγωγής των αλιευμάτων, η Επιτροπή επισήμανε ότι η υπόχρεη επιχείρηση όφειλε να γνωρίζει ότι τα υποβληθέντα πιστοποιητικά δεν ήταν έγγραφα σύμφωνα προς τους σκοπούς της περιφερειακής σωρεύσεως και ότι τα προϊόντα για τα οποία οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ είχαν εκδώσει πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση προτιμησιακής καταγωγής, κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι ο εξαγωγέας όφειλε να διαγνώσει το σφάλμα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ.

55 Όσον αφορά τη διπλή σημαία των δύο σκαφών, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 6 ανωτέρω, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, δεδομένου ότι η υπόχρεη επιχείρηση ανήκε στον ίδιο όμιλο με την πλοιοκτήτρια επιχείρηση, γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι τα σκάφη αυτά ήταν επίσης νηολογημένα στις Σεϋχέλλες και όφειλε να είχε εξοικειωθεί με τους σχετικούς εφαρμοστέους κανόνες, οι οποίοι δεν μπορούσαν να θεωρηθούν πολύπλοκοι.

56 Όσον αφορά την επαγγελματική πείρα της υπόχρεης επιχειρήσεως, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η επιχείρηση αυτή ανήκε σε όμιλο ο οποίος είχε ηγετική θέση στις δραστηριότητες της αλιείας, της προπαρασκευής, της παραγωγής, της συσκευασίας και της εμπορίας τροφίμων με βάση το ψάρι.

57 Όσον αφορά την τυχόν επιμέλεια της υπόχρεης επιχειρήσεως, η Επιτροπή επανέλαβε τις διαπιστώσεις και τα συμπεράσματα που απορρέουν από τις σκέψεις 53 έως 56 ανωτέρω προκειμένου να διαπιστώσει ότι η εν λόγω επιχείρηση δεν είχε επιδείξει την επιμέλεια που αναμενόταν από επαγγελματία επιχειρηματία και ότι δεν είχε παράσχει στις τελωνειακές αρχές όλες τις αναγκαίες πληροφορίες που προβλέπουν οι κανόνες της Ένωσης σχετικά με τη ζητηθείσα τελωνειακή μεταχείριση των επίμαχων προϊόντων.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, η κοινοποίηση αντιρρήσεων περιλαμβάνει, κατά τρόπο αρκούντως σαφή και πλήρη, τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή υποστήριξε ότι το σφάλμα των τελωνειακών αρχών του Ελ Σαλβαντόρ μπορούσε να διαγνωσθεί εύκολα από έναν καλόπιστο επιχειρηματία, σύμφωνα με την παρατιθέμενη στη σκέψη 47 ανωτέρω νομολογία. Επομένως, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν δύναται να υποστηρίζει ότι το δικαίωμα ακροάσεως της υπόχρεης επιχειρήσεως είχε παραβιασθεί λόγω της μη εκφράσεως αντιρρήσεων ως προς την καλή πίστη αυτής.

59 Ακολούθως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά την προϋπόθεση της τηρήσεως της σχετικής με την τελωνειακή διασάφηση ρυθμίσεως, η Επιτροπή εξέθεσε, στην κοινοποίηση αντιρρήσεων, κατά τρόπο σαφή και εμπεριστατωμένο, τους λόγους για τους οποίους εκτιμούσε ότι η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούνταν. Συγκεκριμένα, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, στην κοινοποίηση αντιρρήσεων επισημαίνεται ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι η υπόχρεη επιχείρηση δεν είχε τηρήσει τις σχετικές με τους κανόνες καταγωγής διατάξεις οι οποίες περιλαμβάνονται στον τίτλο IV, κεφάλαιο 2, του κανονισμού 2454/93, σχετικά με τους κανόνες καταγωγής του ΣΓΠ της Ένωσης. Το συμπέρασμα αυτό, στην κοινοποίηση αντιρρήσεων, αποτελούσε συνέπεια της διαπιστώσεως ότι ο εξαγωγέας, ο οποίος ανήκει στον ίδιο όμιλο εταιριών με την υπόχρεη επιχείρηση, μπορούσε να γνωρίζει ότι τα χρησιμοποιηθέντα πιστοποιητικά δεν ήταν επαρκή ώστε να επωφεληθεί της περιφερειακής σωρεύσεως, ότι τα προϊόντα που καλύπτονταν από τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» που εξέδωσαν οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να θεωρηθεί το Ελ Σαλβαντόρ ως προτιμησιακή καταγωγή και ότι τα προϊόντα δεν μπορούσαν να τύχουν της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως την οποία προβλέπει η ρύθμιση της Ένωσης.

60 Με τις διαπιστώσεις αυτές, η Επιτροπή εξέφρασε τις αμφιβολίες της ως προς την τήρηση εκ μέρους της υπόχρεης επιχειρήσεως της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως. Συγκεκριμένα, η εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων περί της καταγωγής των προϊόντων που εισάγονται στην Ένωση προκειμένου να τύχουν της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως επηρεάζει την τελωνειακή διασάφηση των προϊόντων αυτών, καθώς υπήχθησαν εσφαλμένως σε ένα καθεστώς χωρίς να υπάρχει σχετικό δικαίωμα.

61 Συγκεκριμένα, το άρθρο 84 του κανονισμού 2454/93 προβλέπει ότι τα αποδεικτικά καταγωγής προσκομίζονται στις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους εισαγωγής σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 62 του ΚΤΚ. Το τελευταίο αυτό άρθρο αφορά την έγγραφη τελωνειακή διασάφηση. Προβλέπει ότι η τελωνειακή διασάφηση πρέπει να συντάσσεται επί του προβλεπόμενου προς τούτο επίσημου εντύπου, να είναι υπογεγραμμένη και να περιέχει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν το τελωνειακό καθεστώς για το οποίο γίνεται η διασάφηση των εμπορευμάτων, ενώ πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα των οποίων η προσκόμιση είναι απαραίτητη για την εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν το εν λόγω τελωνειακό καθεστώς. Για την εφαρμογή προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως λόγω της καταγωγής των εισαγόμενων προϊόντων, ο εισαγωγέας πρέπει, κατ' εφαρμογήν των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 62 του ΚΤΚ και του άρθρου 84 του κανονισμού 2454/93, να επισυνάπτει στην τελωνειακή διασάφηση το ορθό πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α».

62 Επομένως, η παράβαση των κανόνων περί της καταγωγής των εισαγόμενων προϊόντων συνεπάγεται παραβίαση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως.

63 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας σύμφωνα με την οποία δεν είναι επαρκής η αναφορά, στην κοινοποίηση αντιρρήσεων, της μη τηρήσεως των κανόνων καταγωγής, διότι τούτη συνιστά καθοριστικής σημασίας προϋπόθεση για την κίνηση της διαδικασίας διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, καθόσον, μολονότι η μη ορθή έκδοση των πιστοποιητικών καταγωγής από τις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ συνιστά στην πραγματικότητα τον λόγο για τον οποίο οι ισπανικές τελωνειακές αρχές κίνησαν τη διαδικασία εκ των υστέρων εισπράξεως, κατόπιν των εκθέσεων της OLAF, αναδεικνύει επίσης το ότι η υπόχρεη επιχείρηση δεν τήρησε τη ρύθμιση περί της καταγωγής των προϊόντων και περί της τελωνειακής διασαφήσεως.

64 Εξάλλου, καίτοι η Επιτροπή αναφέρθηκε στο ζήτημα των εγγράφων που θα μπορούσαν να είχαν επισυναφθεί στην κοινοποίηση αντιρρήσεων και επί των οποίων είχε στηρίξει τις εν λόγω αντιρρήσεις, διαπιστώνεται ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν της προσάπτει ότι δεν κοινοποίησε στην υπόχρεη επιχείρηση έγγραφα αναγκαία για τη διασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνάς της. Περαιτέρω, στο υπόμνημα απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας περιορίζεται στη διαπίστωση ότι η Επιτροπή μπορεί να στηρίξει τις αντιρρήσεις της σε έγγραφα τα οποία επισυνάπτει ως παράρτημα στην κοινοποίηση αντιρρήσεων, αλλά δεν μπορεί να αιτιολογήσει τις εν λόγω αντιρρήσεις μόνο με βάση τα έγγραφα αυτά.

65 Εκ των ανωτέρω απορρέει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

66 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει, κυρίως, ότι το σφάλμα δεν μπορούσε λογικά να διαγνωσθεί από την υπόχρεη επιχείρηση και, επικουρικώς, ότι η υπόχρεη επιχείρηση, αφενός, επέδειξε επιμέλεια και, αφετέρου, τήρησε τις διατάξεις σχετικά με τη δασμολογητέα αξία. Καίτοι η επιχειρηματολογία την οποία προβάλλει το Βασίλειο της Ισπανίας προς στήριξη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως έχει τρία σκέλη που αντιστοιχούν στις προϋποθέσεις τις οποίες τάσσει το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ για τη μη είσπραξη εκ των υστέρων, εντούτοις αμφισβητεί τον σωρευτικό χαρακτήρα των τριών αυτών προϋποθέσεων.

67 Προκαταρκτικώς, είναι σκόπιμο να εξετασθεί το παραδεκτό μιας αιτιάσεως προβληθείσας με το υπόμνημα απαντήσεως.

Επί του παραδεκτού μιας αιτιάσεως σχετικής με προγενέστερη αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών υποβληθείσα από την υπόχρεη επιχείρηση

68 Στο υπόμνημα απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι, καθόσον προκύπτει ότι η Επιτροπή εγείρει ζητήματα τα οποία σχετίζονται με τον φάκελο REM 01/11, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι είχε εγκριθεί η διαγραφή που αποτελούσε το αντικείμενο του φακέλου αυτού στον βαθμό που οι προϋποθέσεις επιστροφής του φακέλου τις οποίες προβλέπει το άρθρο 871, παράγραφος 6, πρώτη ή πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 2454/93 δεν είχαν τηρηθεί. Η διαγραφή χορηγήθηκε πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω της παρελεύσεως των νομίμων προθεσμιών, καθώς από κανένα έγγραφο σχετικό με τον φάκελο αυτό δεν προέκυπτε μεταβολή των πραγματικών περιστατικών ή της νομικής εκτιμήσεως ή η ύπαρξη ασυμφωνίας ως προς την έκθεση των πραγματικών περιστατικών.

69 Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή εκτιμά ότι το επιχείρημα το οποίο αφορά άλλον φάκελο διαγραφής δασμών πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, διότι πρόκειται για εκπροθέσμως προβληθέν επιχείρημα.

70 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το Βασίλειο της Ισπανίας διευκρίνισε, ως προς τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε με το υπόμνημα απαντήσεως αναφορικά με τον φάκελο REM 01/11, ότι δεν επρόκειτο για νέο λόγο, αλλά μόνον για απάντηση σε επιχειρήματα της Επιτροπής.

71 Σε κάθε περίπτωση, από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 76, στοιχείο δ', και του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου απορρέει ότι το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών και ότι η προβολή νέων ισχυρισμών ή επιχειρημάτων κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται εκτός εάν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, Dennekamp κατά Κοινοβουλίου, T-115/13, EU:T:2015:497, σκέψη 80).

72 Επομένως, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι προς αντίκρουση ορισμένων επιχειρημάτων της Επιτροπής το Βασίλειο της Ισπανίας υποστήριξε με το υπόμνημα απαντήσεως ότι έπρεπε εν προκειμένω να διαγραφούν οι επίδικοι εισαγωγικοί δασμοί, λόγω της παρελεύσεως των νομίμων προθεσμιών για την έκδοση από την Επιτροπή αποφάσεως κατόπιν της αιτήσεως διαγραφής την οποία υπέβαλε η υπόχρεη επιχείρηση την 1η Ιουλίου 2011, γεγονός παραμένει ότι πρόκειται για αιτίαση η οποία δεν προβλήθηκε με το δικόγραφο της προσφυγής ενώ στηρίζεται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία τα οποία ήταν ήδη γνωστά στο Βασίλειο της Ισπανίας κατά την άσκηση της εν λόγω προσφυγής, καθώς δεν αμφισβητείται ότι οι ισπανικές αρχές διαβίβασαν την αίτηση αυτή στην Επιτροπή, όπως επίσης και την παραίτηση της υπόχρεης επιχειρήσεως από την αίτησή της για διαγραφή των δασμών, ούτε αμφισβητείται ότι ενημερώθηκαν για το γεγονός ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι ο φάκελος αυτός ουδέποτε ανοίχθηκε.

73 Ακολούθως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω αιτίαση η οποία προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, και επομένως προβλήθηκε εκπροθέσμως, είναι απαράδεκτη.

Επί του σωρευτικού χαρακτήρα των προϋποθέσεων τις οποίες τάσσει το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

74 Στην αιτίαση που αφορά την αδυναμία διαγνώσεως του σφάλματος, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, οι αρχές της χώρας εξαγωγής έφεραν την ευθύνη για τα σφάλματα στα οποία υπέπεσαν κατά τη χορήγηση των πιστοποιητικών καταγωγής και για τον έλεγχο των προϋποθέσεων εφαρμογής των προτιμησιακών καθεστώτων, καθώς τα σφάλματα επήλθαν κατόπιν ορθής εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα ή ανακριβούς εκθέσεως, υπό τον όρο, όμως, ότι οι εν λόγω αρχές γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι το πιστοποιητικό ήταν ανακριβές. Εκτιμά, όσον αφορά το συμπέρασμα της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την ύπαρξη σφάλματος των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ και τις αιτήσεις παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών που απευθύνθηκαν στις ισπανικές αρχές, ότι ο εξαγωγέας ούτε παρουσίασε εσφαλμένως τα πραγματικά περιστατικά ούτε παραπλάνησε τις εν λόγω αρχές, καθώς προσκόμισε όλες τις πληροφορίες τις οποίες είχε στη διάθεσή του, και δη τα αποδεικτικά της καταγωγής των πρώτων υλών και καταλόγους με τα πληρώματα των σκαφών. Ως εκ τούτου, το σφάλμα θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί.

75 Το Βασίλειο της Ισπανίας φρονεί κατ' ουσίαν ότι, εφόσον το σφάλμα των τελωνειακών αρχών της χώρας εξαγωγής δεν οφείλεται σε ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα ή, ακόμη και στην περίπτωση αυτή, εφόσον οι αρχές γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα προσκομισθέντα πιστοποιητικά ήταν ανακριβή, η αδυναμία διαγνώσεως του σφάλματος από τον επιχειρηματία πρέπει να γίνει δεκτή, καθώς πληρούνται οι σχετικές με το σφάλμα προϋποθέσεις. Στηρίζεται, επίσης, στις διατάξεις περί των υπαγομένων σε προτιμησιακό καθεστώς εμπορευμάτων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2700/2000 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Νοεμβρίου 2000 (ΕΕ 2000,

L 311, σ. 17), τις οποίες χαρακτηρίζει ως ειδικούς κανόνες εφαρμοστέους στο πλαίσιο των προτιμησιακών καθεστώτων, σύμφωνα με τους οποίους η διαπίστωση της υπάρξεως σφάλματος, το οποίο διαπράχθηκε με βάση ορθές πληροφορίες από τον εξαγωγέα, συνεπάγεται ότι το εν λόγω σφάλμα δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί.

76 Το Βασίλειο της Ισπανίας συνάγει από την επιχειρηματολογία αυτή το συμπέρασμα ότι, στον βαθμό που η Επιτροπή δεν είχε θεωρήσει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι το σφάλμα οφειλόταν σε ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα ή ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα προσκομισθέντα πιστοποιητικά ήταν ανακριβή, οι αναφορές στις προϋποθέσεις της καλής πίστης και της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως ήταν μη σύννομες.

77 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η αιτίαση του Βασιλείου της Ισπανίας είναι αλυσιτελής, καθώς το γεγονός ότι πληρούται μία από τις τρεις προϋποθέσεις της διαγραφής των δασμών δεν συνεπάγεται την πλήρωση και των άλλων δύο. Επίσης, η Επιτροπή απάντησε λεπτομερώς, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επί του ζητήματος αν το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, λαμβανομένου υπόψη του είδους του σφάλματος των αρχών αυτών.

78 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στην αιτίαση την οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας πρέπει, αφενός, να διαπιστωθεί αν η αδυναμία διαγνώσεως του σφάλματος των αρχών της χώρας εξαγωγής το οποίο αφορά τα πιστοποιητικά καταγωγής απορρέει αυτομάτως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, από τις συνθήκες υπό τις οποίες διαπράχθηκε το σφάλμα αυτό και, αφετέρου, να διαπιστωθεί, στην περίπτωση που το εν λόγω σφάλμα πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν μπορούσε να διαγνωσθεί από τον υπόχρεο, αν οι λοιπές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού πρέπει να θεωρηθούν, εξαιτίας του γεγονότος αυτού, πληρωθείσες.

Επί της αδυναμίας διαγνώσεως του σφάλματος

79 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι σκοπός της διαδικασίας του εκ των υστέρων ελέγχου είναι να εξακριβωθεί κατά πόσον η καταγωγή που αναγράφεται στα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» ή στα πιστοποιητικά EUR.1, τα οποία έχουν εκδοθεί προηγουμένως, είναι αληθής (βλ., επ' αυτού, όσον αφορά τα πιστοποιητικά EUR.1, αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 32, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 43, και, όσον αφορά τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α», απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψη 17).

80 Συνεπώς, εφόσον από τον εκ των υστέρων έλεγχο δεν επιβεβαιώνεται η αναγραφόμενη στο πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α» ή στο πιστοποιητικό EUR.1 καταγωγή του εμπορεύματος, πρέπει να συνάγεται ότι το εμπόρευμα είναι άγνωστης καταγωγής και ότι, επομένως, κακώς χορηγήθηκαν το πιστοποιητικό καταγωγής και ο προτιμησιακός δασμός (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 34· της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 44, και της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψη 18).

81 Έτσι, όταν οι αρχές του κράτους εξαγωγής έχουν χορηγήσει ανακριβή πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» ή πιστοποιητικά EUR.1, η χορήγηση αυτή πρέπει, βάσει του εν λόγω άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του ΚΤΚ, να θεωρηθεί ως σφάλμα των εν λόγω αρχών, εκτός αν βεβαιωθεί ότι τα πιστοποιητικά αυτά εκδόθηκαν βάσει ανακριβούς εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του εξαγωγέα. Αν τα εν λόγω πιστοποιητικά εκδόθηκαν βάσει ψευδών δηλώσεων του εξαγωγέα, πρέπει, κατά συνέπεια, να γίνει η εκ των υστέρων είσπραξη των εισαγωγικών δασμών, εκτός αν, μεταξύ άλλων, είναι προφανές ότι οι αρχές που χορήγησαν τα πιστοποιητικά γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούσαν τις αναγκαίες

προϋποθέσεις υπαγωγής σε προτιμησιακή μεταχείριση (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 48, και της 8ης Νοεμβρίου 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, σκέψη 19).

82 Υπό το πρίσμα των ως άνω εκτιμήσεων πρέπει να διαπιστωθεί αν τα σφάλματα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ μπορούσαν να διαγνωσθούν από την υπόχρεη επιχείρηση.

83 Στηριζόμενο στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2700/2000, το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι, καθόσον η Επιτροπή αναγνωρίζει την ύπαρξη σφάλματος των αρμόδιων αρχών, η αδυναμία διαγνώσεως αυτού απορρέει ευθέως από την εν λόγω διάταξη.

84 Η Επιτροπή περιορίσθηκε στην εκτίμηση, η οποία εκτίθεται λεπτομερώς στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι οι προϋποθέσεις τις οποίες τάσσει το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ πρέπει να πληρούνται σωρευτικώς, προκειμένου να είναι δυνατό να αποφασιστεί η μη είσπραξη των εισαγωγικών δασμών εκ των υστέρων, λαμβανομένων υπόψη της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής της συσταλτικής ερμηνείας των εξαιρέσεων από το σύνηθες σύστημα καταβολής των τελωνειακών οφειλών.

85 Λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας του Βασιλείου της Ισπανίας, το Γενικό Δικαστήριο καλείται να προσδιορίσει τις εφαρμοστέες εν προκειμένω διατάξεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ και τις προϋποθέσεις τις οποίες τάσσουν οι διατάξεις αυτές για να γίνει δεκτή μια αίτηση διαγραφής.

86 Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ προβλέπει ότι το σφάλμα δεν είναι ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου, εφόσον το ανακριβές πιστοποιητικό εκδίδεται από τις αρχές τρίτης χώρας, όταν το προτιμησιακό καθεστώς ενός εμπορεύματος αναγνωρίζεται βάσει συστήματος διοικητικής συνεργασίας με τη συμμετοχή των αρχών αυτών. Παρά ταύτα, το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τρίτο εδάφιο, του ΚΤΚ προβλέπει ότι η έκδοση ανακριβούς πιστοποιητικού δεν συνιστά σφάλμα, εάν το πιστοποιητικό βασίζεται σε ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του εξαγωγέα, εκτός εάν, ιδίως, είναι προφανές ότι οι αρμόδιες για την έκδοσή του αρχές γνώριζαν ή θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούν τους απαιτούμενους όρους προκειμένου να τύχουν προτιμησιακής μεταχειρίσεως.

87 Επομένως, επιβάλλεται κατ' αρχάς να προσδιορισθούν, από το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι συνθήκες υπό τις οποίες υπέπεσαν στο σφάλμα οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ, πριν να αντληθούν οι συνέπειες ενός τέτοιου σφάλματος για την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο και τρίτο εδάφιο, του ΚΤΚ.

88 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, για την υπαγωγή στο ΣΓΠ, σημαντικές ποσότητες τόνου είχαν εισαχθεί από το Ελ Σαλβαντόρ με πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» τα οποία είχαν εκδοθεί παρατύπως, όλες δε οι παρατυπίες σχετικά με τα εν λόγω πιστοποιητικά συνιστούν παραβάσεις των κανόνων καταγωγής, ιδίως λόγω της εσφαλμένης χρησιμοποιήσεως πιστοποιητικών EUR.1 (αιτιολογικές σκέψεις 6 έως 9 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι επίμαχες εισαγωγές τόνου δεν έπρεπε να υπαχθούν στον προτιμησιακό δασμολογικό συντελεστή τον οποίο προβλέπει το ΣΓΠ (αιτιολογική σκέψη 10 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

89 Στην αιτιολογική σκέψη 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εκτίμησε, με βάση τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ είχαν υποπέσει σε σφάλμα, καθώς κακώς εξέδωσαν πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α», χωρίς να τηρήσουν τα σχετικά άρθρα του κανονισμού 2454/93.

90 Αφού έκρινε ότι η ίδια δεν είχε υποπέσει σε οποιοδήποτε σφάλμα κατά την παράδοση υποδειγμάτων σφραγίδων στις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ (αιτιολογικές σκέψεις 30 έως 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η Επιτροπή εξέτασε αν το σφάλμα των αρχών αυτών ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί από την υπόχρεη επιχείρηση (αιτιολογικές σκέψεις 29 και 33 έως 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως), και ακολούθως αν η επιχείρηση αυτή ενήργησε καλόπιστα (αιτιολογικές σκέψεις 40 έως 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

91 Επιβάλλεται η επισήμανση ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν διαπίστωσε ότι τα ανακριβή πιστοποιητικά είχαν εκδοθεί κατόπιν ανακριβούς εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα ούτε, a fortiori, ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ γνώριζαν ή ότι όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα εμπορεύματα δεν πληρούσαν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την υπαγωγή σε προτιμησιακή δασμολογική μεταχείριση, αντιθέτως προς τα όσα προέβλεπε το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, τρίτο εδάφιο, του ΚΤΚ.

92 Δεύτερον, είναι, επομένως, αναγκαίο να εξετασθεί αν η υπόχρεη επιχείρηση μπορεί να υπαχθεί στον κανόνα του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, από το οποίο προκύπτει ότι το σφάλμα θεωρείται ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου, εφόσον το ανακριβές πιστοποιητικό εκδίδεται από τις αρχές τρίτης χώρας, όταν το προτιμησιακό καθεστώς ενός εμπορεύματος αναγνωρίζεται βάσει συστήματος διοικητικής συνεργασίας με τη συμμετοχή των αρχών αυτών. Ο κανόνας αυτός συνδέεται έτσι με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ, διότι προβλέπει ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση της χορηγήσεως ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής συντρέχει νομικό τεκμήριο υπέρ της αδυναμίας διαγνώσεως του σφάλματος.

93 Κατ' αρχάς, από τις αιτιολογικές σκέψεις 7 έως 9 και 35 έως 38 της προσβαλλομένης αποφάσεως απορρέει ότι οι παρατυπίες τις οποίες εντόπισε η Επιτροπή κατά την έκδοση των πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α» αφορούν τους κανόνες καταγωγής των εισαγομένων στην Ένωση εμπορευμάτων.

94 Ακολούθως, η χορήγηση των ανακριβών πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α» πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογήν του ΣΓΠ που ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών σύμφωνα, αφενός, με τον κανονισμό (ΕΚ) 980/2005 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 2005, για την εφαρμογή συστήματος γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων (ΕΕ 2005, L 169, σ. 1), και, αφετέρου, με τον κανονισμό (ΕΚ) 732/2008 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2008, για την εφαρμογή συστήματος γενικευμένων δασμολογικών προτιμήσεων για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 2009 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2011 και για τροποποίηση των κανονισμών (ΕΚ) 552/97, (ΕΚ) 1933/2006 και των κανονισμών της Επιτροπής (ΕΚ) 1100/2006 και (ΕΚ) 964/2007 (ΕΕ 2008, L 211, σ. 1).

95 Από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 980/2005 και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 732/2008 προκύπτει ότι, για τους σκοπούς των καθεστώτων που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, εκάστου των κανονισμών αυτών, ήτοι των καθεστώτων βάσει των οποίων εφαρμόζονται δασμολογικές προτιμήσεις, οι κανόνες που αφορούν τις μεθόδους διοικητικής συνεργασίας καθορίζονται από τον κανονισμό 2454/93.

96 Όπως είχε μετά τον κανονισμό (ΕΚ) 883/2005 της Επιτροπής, της 10ης Ιουνίου 2005, για την τροποποίηση του κανονισμού 2454/93 (ΕΕ 2005, L 148, σ. 1), και ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, το άρθρο 81 του κανονισμού 2454/93 ορίζει ότι, κατά γενικό κανόνα, τα προϊόντα καταγωγής είναι δυνατόν να υπαχθούν κατά την εισαγωγή τους στην Ένωση στις δασμολογικές προτιμήσεις που προβλέπει ο κανονισμός αυτός, εφόσον αυτά μεταφέρθηκαν απευθείας στην Ένωση βάσει υποβολής πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» που εκδίδεται είτε από τις τελωνειακές αρχές είτε από άλλες αρμόδιες κυβερνητικές αρχές της δικαιούχου της προτιμησιακής μεταχειρίσεως χώρας εξαγωγής. Το άρθρο 83 του ίδιου κανονισμού προβλέπει ότι, επειδή το πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α» αποτελεί τον δικαιολογητικό τίτλο για την εφαρμογή των διατάξεων σχετικά με τις δασμολογικές προτιμήσεις που προβλέπει ο κανονισμός αυτός, είναι ευθύνη

των αρμοδίων κυβερνητικών αρχών της χώρας εξαγωγής να λάβουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την επαλήθευση της καταγωγής των προϊόντων και την εξακρίβωση των λοιπών στοιχείων που αναγράφονται στο πιστοποιητικό αυτό.

97 Τα άρθρα 93 έως 95 του κανονισμού 2454/93 αφορούν τις μεθόδους διοικητικής συνεργασίας μεταξύ των υπαγομένων στο ΣΓΠ χωρών και της Επιτροπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται ο εκ των υστέρων έλεγχος των πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α», κάθε φορά που οι τελωνειακές αρχές της Ένωσης έχουν βάσιμες αμφιβολίες ως προς τη γνησιότητά τους, τον χαρακτήρα καταγωγής των σχετικών προϊόντων ή την πλήρωση των λοιπών προϋποθέσεων του σχετικού με το ΣΓΠ τμήματος του κανονισμού, οι δε αρχές της χώρας εξαγωγής οφείλουν να διενεργήσουν τον έλεγχο αυτόν και να ενημερώσουν για τα αποτελέσματα τις τελωνειακές αρχές της Ένωσης εντός έξι μηνών (άρθρο 94, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2454/93). Περαιτέρω, το άρθρο 94, παράγραφος 6, του κανονισμού 2454/93 προβλέπει ότι, όταν από τη διαδικασία ελέγχου ή από οποιοδήποτε άλλο διαθέσιμο στοιχείο προκύπτουν ενδείξεις ενδεχόμενης παραβάσεως των διατάξεων του τμήματος περί ΣΓΠ, η δικαιούχος χώρα εξαγωγής διενεργεί, εξ ιδίας πρωτοβουλίας ή κατόπιν αιτήσεως της Ένωσης, τις κατάλληλες έρευνες ή φροντίζει ώστε οι έρευνες αυτές να διενεργηθούν με τη δέουσα ταχύτητα, με στόχο τον εντοπισμό και την πρόληψη παρόμοιων παραβάσεων, η δε Ένωση έχει, προς τον σκοπό αυτόν, τη δυνατότητα να συμμετέχει στις εν λόγω έρευνες. Τέλος, το άρθρο 94, παράγραφος 7, του κανονισμού 2454/93 προβλέπει ότι οι αρμόδιες κυβερνητικές αρχές της χώρας εξαγωγής οφείλουν να φυλάσσουν τα αντίγραφα των πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α» τουλάχιστον επί τριετία.

98 Επομένως, από τις συνδυασμένες διατάξεις, αφενός, των κανονισμών 980/2005 και 732/2008, και, αφετέρου, του κανονισμού 2454/93, όπως ίσχυε κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 883/2005, προκύπτει ότι το προτιμησιακό καθεστώς των οικείων προϊόντων θεσπίστηκε με βάση ένα σύστημα διοικητικής συνεργασίας στο οποίο συμμετέχουν οι αρχές τρίτης χώρας, και συγκεκριμένα αυτές του Ελ Σαλβαντόρ.

99 Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, το σφάλμα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ κατά τη χορήγηση των πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α» συνιστούσε σφάλμα το οποίο τεκμαίρεται ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου της διατάξεως αυτής.

100 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να συνεχιστεί ο ανωτέρω συλλογισμός, προκειμένου να διαπιστωθεί αν οι λοιπές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ πρέπει να συντρέχουν στη συγκεκριμένη περίπτωση ή αν, όπως υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας, τούτο δεν είναι αναγκαίο διότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, αν το σφάλμα οφειλόταν σε ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα ή αν οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι τα υποβληθέντα πιστοποιητικά ήταν ανακριβή.

Επί της υποχρεώσεως πληρώσεως των λοιπών προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

101 Κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, οι αναφορές της Επιτροπής στις προϋποθέσεις της καλής πίστεως και της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως είναι μη σύννομες, καθόσον, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν δέχθηκε ότι το σφάλμα των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ ήταν συνέπεια ανακριβούς εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα.

102 Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή θεωρεί ότι και οι τρεις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ πρέπει να συντρέχουν προκειμένου να μην εισπραχθεί η τελωνειακή οφειλή εκ των υστέρων και ότι ορθώς εξέτασε αν η υπόχρεη επιχείρηση ήταν καλόπιστη και αν είχε τηρήσει τη ρύθμιση περί τελωνειακής διασαφήσεως. Επιπλέον, όσον αφορά την προϋπόθεση της καλής πίστεως, η Επιτροπή φρονεί ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2,

στοιχείο β', τέταρτο εδάφιο, του ΚΤΚ, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό 2700/2000, έχει εφαρμογή στην περίπτωση της υπόχρεης επιχειρήσεως και δεν επιτρέπει σε υπόχρεο ο οποίος δεν επέδειξε επιμέλεια να επικαλεστεί την καλή του πίστη.

103 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στην επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας, πρέπει να εξετασθεί ακριβώς αν ο κανονισμός 2700/2000 εισήγαγε ειδικό καθεστώς όσον αφορά τις αιτήσεις μη εισπράξεως εκ των υστέρων, όταν εφαρμόζεται προτιμησιακό καθεστώς στα εισαγόμενα προϊόντα.

104 Από τις σκέψεις 92 έως 99 ανωτέρω προκύπτει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, όταν το προτιμησιακό καθεστώς εμπορεύματος θεσπίζεται βάσει συστήματος διοικητικής συνεργασίας με τη συνεργασία των αρχών τρίτης χώρας, η χορήγηση ανακριβούς πιστοποιητικού από τις αρχές αυτές συνιστά σφάλμα το οποίο τεκμαίρεται ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου, οπότε ο κανόνας αυτός συνιστά εξαιρετική κατάσταση, στον βαθμό που προβλέπει ως αρχική βάση της εκτιμήσεως ένα νόμιμο τεκμήριο το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την αξιολόγηση των επίμαχων σωρευτικών προϋποθέσεων (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω).

105 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός 2700/2000, επί του οποίου στηρίζεται πιο συγκεκριμένα το Βασίλειο της Ισπανίας, θεωρώντας ότι εισήγαγε ειδικό καθεστώς για την εκ των υστέρων βεβαίωση εισαγωγικών δασμών στο πλαίσιο των προτιμησιακών καθεστώτων, συμπλήρωσε το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, προσθέτοντας στο πρώτο εδάφιό του ακόμη τέσσερα εδάφια τα οποία όλα αφορούν το προτιμησιακό καθεστώς (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψεις 3 και 4). Εξάλλου, το νέο αυτό κείμενο ενισχύει την προστασία της εμπιστοσύνης του οικείου επιχειρηματία σε περίπτωση σφαλμάτων των τελωνειακών αρχών σε σχέση με το προτιμησιακό καθεστώς εμπορευμάτων καταγωγής τρίτων χωρών (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 25), διευκρινίζοντας την ειδική περίπτωση της προτιμησιακής μεταχειρίσεως εμπορευμάτων καταγωγής τρίτων χωρών (βλ., επ' αυτού, προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2005:527, σημείο 29).

106 Επομένως, από αυτές τις προκαταρκτικές εκτιμήσεις προκύπτει ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο έως πέμπτο εδάφιο, του ΚΤΚ καθιερώνει ειδικούς κανόνες βάσει των οποίων δεν πραγματοποιείται εκ των υστέρων βεβαίωση των οφειλόμενων εισαγωγικών δασμών όταν το προτιμησιακό καθεστώς εμπορεύματος αναγνωρίζεται βάσει συστήματος διοικητικής συνεργασίας με τη συμμετοχή των αρχών τρίτης χώρας. Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η εξέταση της αιτήσεως περί μη εισπράξεως εισαγωγικών δασμών εκ των υστέρων πρέπει να γίνεται με γνώμονα το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο έως πέμπτο εδάφιο, του ΚΤΚ.

107 Παρά ταύτα, η εξέταση αιτήσεως περί μη εισπράξεως εισαγωγικών δασμών εκ των υστέρων πρέπει να διενεργείται λαμβανομένων υπόψη και των διατάξεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ και, ως εκ τούτου, των σωρευτικών του προϋποθέσεων τις οποίες προβλέπει και οι οποίες πρέπει να συντρέχουν, επιπροσθέτως προς την προϋπόθεση της εύλογης δυνατότητας διαγνώσεως του σφάλματος στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές (βλ. σκέψεις 92 έως 99 ανωτέρω), ήτοι ότι ο υπόχρεος είναι καλόπιστος και ότι τήρησε όλες τις διατάξεις της ισχύουσας ρυθμίσεως (βλ., επ' αυτού, διάταξη της 1ης Οκτωβρίου 2009, Agrar-Invest-Tatschl κατά Επιτροπής, C-552/08 P, EU:C:2009:605, σκέψεις 52, 55 και 56, και απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 47).

108 Πρώτον, όσον αφορά την προϋπόθεση της καλής πίστεως του υπόχρεου, από το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τέταρτο εδάφιο, του ΚΤΚ προκύπτει ότι ο υπόχρεος μπορεί να επικαλεστεί την καλή του πίστη όταν μπορεί να αποδείξει ότι, κατά το χρονικό διάστημα των οικείων

εμπορικών πράξεων, επέδειξε επιμέλεια προκειμένου να διασφαλίσει ότι τηρήθηκαν όλες οι προϋποθέσεις για την προτιμησιακή μεταχείριση (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010, HIT Trading και Berkman Forwarding κατά Επιτροπής, T-191/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:535, σκέψη 53).

109 Επομένως, εσφαλμένως το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή κακώς αναφέρθηκε στην προϋπόθεση της καλής πίστεως πριν να εξετάσει αν έπρεπε να προβεί σε εκ των υστέρων είσπραξη των εισαγωγικών δασμών που οφείλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, όπως ίσχυε κατόπιν του κανονισμού 2700/2000.

110 Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι η προϋπόθεση της καλής πίστεως του επιχειρηματία και εκείνης της μη γνώσεως του σφάλματος των τελωνειακών αρχών συνδέονται κατά κάποιον τρόπο μεταξύ τους. Το αν ο επιχειρηματίας ενήργησε καλόπιστα προϋποθέτει μεταξύ άλλων εξέταση του αν δεν μπορούσε ευλόγως να διαγνώσει το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1996, Faroea Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψεις 83 και 98 έως 102· της 18ης Οκτωβρίου 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, σκέψη 30, και της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 47).

111 Σκόπιμο είναι να εξετασθεί κατόπιν ο τρόπος κατά τον οποίο πρέπει να νοηθεί η προϋπόθεση της καλής πίστεως του επιχειρηματία, για την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο έως τέταρτο εδάφιο, του ΚΤΚ, εντός του νομικού πλαισίου που απορρέει από την έκδοση του κανονισμού 2700/2000, ήτοι στον τομέα των προτιμησιακών καθεστώτων. Είναι αναγκαίο να ληφθούν υπόψη οι διευκρινίσεις τις οποίες παρέχουν η αιτιολογική έκθεση του εν λόγω κανονισμού, η διαδικασία κατόπιν της οποίας αυτός εκδόθηκε και η νομολογία.

112 Πρώτον, όσον αφορά την αιτιολογική έκθεση του κανονισμού 2700/2000, η αιτιολογική σκέψη 11 αυτού αναφέρει ότι είναι σκόπιμο, ως προς τα προτιμησιακά καθεστώτα, να οριστούν οι έννοιες του σφάλματος των τελωνειακών αρχών και της καλής πίστεως του υπόχρεου. Αφού εξετάζει το ζήτημα του σφάλματος των αρχών της τρίτης χώρας, συνεχίζει, με γενικό τρόπο, επισημαίνοντας ότι ο υπόχρεος μπορεί να επικαλεστεί την καλή του πίστη εφόσον μπορεί να αποδείξει ότι επέδειξε επιμέλεια, εκτός εάν έχει δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση στην οποία εκτίθεται ότι υπάρχουν βάσιμες αμφιβολίες. Η εν λόγω αιτιολογική σκέψη πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συνηγορεί υπέρ της εξετάσεως της καλής πίστεως του υπόχρεου όταν το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρχές της τρίτης χώρας κατέληξε στην έκδοση ανακριβούς πιστοποιητικού, ανεξαρτήτως της γενεσιουργού αιτίας του σφάλματος αυτού, του αν οφείλεται στις αρχές αυτές ή του αν προκλήθηκε από ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα.

113 Δεύτερον, όσον αφορά την καθεαυτό διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού 2700/2000, κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι η τροποποίηση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ δεν προβλεπόταν στην πρόταση κανονισμού (ΕΚ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου που τροποποιεί τον κανονισμό 2913/92 (ΕΕ 1998, C 228, σ. 8).

114 Μετά τη γνωμοδότηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε πρώτη ανάγνωση, με την οποία προτάθηκε η προσθήκη του δεύτερου και του τρίτου εδαφίου στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ, η Επιτροπή υπέβαλε τροποποιημένη πρόταση του κανονισμού (ΕΚ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου που τροποποιεί τον κανονισμό 2913/92 (ΕΕ 2000, C 248, σ. 1).

115 Επιπλέον, από τα πρακτικά της 2248ης συνόδου του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Εσωτερική αγορά», που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) στις 16 Μαρτίου 2000, κατά την οποία επιτεύχθηκε πολιτική συμφωνία επί της προτάσεως που τροποποιεί τον ΚΤΚ, προκύπτει ότι η πρόταση αυτή προέβλεπε τον ακριβή ορισμό των εννοιών «διοικητικά σφάλματα» καθώς και «καλή πίστη του εισαγωγέα» ως προς τις πράξεις που αφορούσαν εμπορεύματα τα οποία αποτελούσαν αντικείμενο προτιμησιακής μεταχειρίσεως βάσει ανακριβών πιστοποιητικών χορηγηθέντων από τις αρχές τρίτης χώρας.

116 Η κοινή θέση (ΕΚ) 31/2000, της 25ης Μαΐου 2000, που καθορίστηκε από το Συμβούλιο με τη διαδικασία του άρθρου 251 ΕΚ, για την έκδοση κανονισμού (ΕΚ) του Συμβουλίου για την τροποποίηση του ΚΤΚ (ΕΕ 2000, C 208, σ. 1), περιέχει τις αιτιολογικές σκέψεις και διατάξεις που θεσπίστηκαν οριστικώς με τον κανονισμό 2700/2000.

117 Κατά δεύτερον, στο ανακοινωθέν Τύπου IP/2000/1123, της 5ης Οκτωβρίου 2000, ο αρμόδιος Επίτροπος για την εσωτερική αγορά επισήμανε ότι η επίμαχη τροποποίηση εισήγαγε νέο ορισμό της προστασίας της καλής πίστεως των επιχειρηματιών που εισήγαν αγαθά υπό προτιμησιακά καθεστώτα, όταν τα πιστοποιητικά καταγωγής αποδεικνύονταν ανακριβή, και ότι οι εισαγωγείς θα γνώριζαν έτσι ότι δεν επρόκειτο να απαλλαγούν αυτομάτως αν οι εξαγωγείς τρίτης χώρας είχαν, για παράδειγμα, προσκομίσει πλαστά πιστοποιητικά καταγωγής.

118 Επομένως, συνάγεται σαφώς από τη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού 2700/2000 ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τέταρτο εδάφιο, του ΚΤΚ, σχετικά με την καλή πίστη του υπόχρεου, εφαρμόζεται όταν τα ανακριβή πιστοποιητικά που καθιστούν δυνατή την υπαγωγή σε προτιμησιακό καθεστώς έχουν εκδοθεί από τις αρχές τρίτης χώρας, όπως διαπιστώνεται στη σκέψη 112 ανωτέρω, τελευταία περίοδος.

119 Κατά τρίτον, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 2700/2000 προκύπτει ότι σκοπός της τροποποιήσεως του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ ήταν ο ορισμός, στην περίπτωση των προτιμησιακών καθεστώτων, των εννοιών «λάθος των [...] τελωνειακών αρχών» και «καλή πίστη» του υπόχρεου και ότι, επομένως, το εν λόγω άρθρο, χωρίς να επιφέρει καμία τροποποίηση ουσίας, αποσκοπούσε στην αποσαφήνιση των παραπάνω εννοιών, οι οποίες περιλαμβάνονταν ήδη στο αρχικό κείμενο του εν λόγω άρθρου 220 και είχαν ήδη διευκρινισθεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, ο δικαστής της Ένωσης διαπίστωσε ότι το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ είχε ουσιαστικά ερμηνευτικό χαρακτήρα (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, σκέψη 23).

120 Το Δικαστήριο επανέλαβε, επομένως, τη συλλογιστική που αποτυπώθηκε στις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2005:527, σημεία 29 και 32), κατά την οποία, αφενός, σκοπός του τροποποιημένου άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ δεν ήταν η μεταβολή, αλλά μόνο η διασαφήνιση ισχυουσών διατάξεων στην ιδιαίτερη περίπτωση της προτιμησιακής μεταχειρίσεως εμπορευμάτων από τρίτες χώρες, ο δε νομοθέτης της Ένωσης έκρινε αναγκαίο στο πλαίσιο αυτό να ορίσει ακριβέστερα τις έννοιες «λάθος των τελωνειακών αρχών» και «καλή πίστη» του υπόχρεου και αφετέρου, το τροποποιημένο κείμενο της διατάξεως αυτής αποσκοπούσε απλώς στην κωδικοποίηση και αποσαφήνιση της έως τότε ισχύουσας νομικής καταστάσεως, ακριβώς για αυτή την ειδική περίπτωση των σφαλμάτων των τελωνειακών αρχών σε σχέση με το προτιμησιακό καθεστώς των εμπορευμάτων καταγωγής τρίτων χωρών.

121 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προηγούμενη νομολογία αναφορικά με την εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών συνεχίζει να έχει εφαρμογή. Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 110 ανωτέρω, από τη νομολογία προκύπτει ότι η προϋπόθεση της καλής πίστεως του επιχειρηματία και της μη γνώσεως του σφάλματος των τελωνειακών αρχών συνδέονται σε ορισμένο βαθμό, καθώς το αν ο επιχειρηματίας ενήργησε καλόπιστα συνεπάγεται μεταξύ άλλων εξέταση του αν δεν είχε ευλόγως τη δυνατότητα να διαγνώσει το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές.

122 Ακολούθως, παρά το ότι από το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ προκύπτει ότι το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρχές τρίτης χώρας κατά τη χορήγηση ανακριβούς πιστοποιητικού συνιστά σφάλμα το οποίο τεκμαίρεται ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, υπό την έννοια του πρώτου εδαφίου (βλ. σκέψη 99 ανωτέρω), πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η προϋπόθεση της καλής πίστεως του επιχειρηματία και εκείνη της ελλείψεως γνώσεως

του σφάλματος των τελωνειακών αρχών είναι, σε ορισμένο βαθμό, συνδεδεμένες (βλ σκέψη 121 ανωτέρω), με αποτέλεσμα να ενδείκνυται, σε κάθε περίπτωση, η ανάλυσή τους βάσει των συγκεκριμένων περιστάσεων της υποθέσεως, υπό το πρίσμα του νομίμου τεκμηρίου που προβλέπει το δεύτερο εδάφιο της επίμαχης διατάξεως.

123 Μια τέτοια ερμηνεία διασφαλίζει επίσης την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', τέταρτο εδάφιο, του ΚΤΚ, καθώς ο επιχειρηματίας μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις τις οποίες τάσσει η διάταξη αυτή, να επικαλεστεί καλή πίστη, την οποία η Επιτροπή εξετάζει, κατά περίπτωση και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των πραγματικών περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, ακόμη και όταν τεκμαίρεται ότι το σφάλμα δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί από τον υπόχρεο.

124 Στη συνέχεια, όσον αφορά την προϋπόθεση της τηρήσεως της ισχύουσας ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι νέες διατάξεις που προστέθηκαν στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ με τον κανονισμό 2700/2000 δεν αναφέρονται καθόλου στην προϋπόθεση αυτή. Παρά ταύτα, υπενθυμίζεται ότι η εξέταση αιτήσεως περί μη εισπράξεως εισαγωγικών δασμών εκ των υστέρων πρέπει επίσης να πραγματοποιείται λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο εδάφιο, του ΚΤΚ, και, ως εκ τούτου, των σωρευτικών προϋποθέσεων που περιέχει, οι οποίες πρέπει όλες να συντρέχουν (βλ. σκέψεις 92 έως 99 ανωτέρω), ήτοι, της προϋποθέσεως ότι ο υπόχρεος είναι καλόπιστος και έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας ρυθμίσεως (βλ., επ' αυτού, διάταξη της 1ης Οκτωβρίου 2009, Agrar-Invest-Tatschl κατά Επιτροπής, C-552/08 P, EU:C:2009:605, σκέψεις 52, 55 και 56, και απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, σκέψη 47).

125 Επομένως, η προϋπόθεση της τηρήσεως της ισχύουσας ρυθμίσεως όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση εφαρμόζεται όταν η διαδικασία εκ των υστέρων εισπράξεως αφορά το προτιμησιακό καθεστώς εμπορεύματος και όταν οι αρχές τρίτης χώρας έχουν εκδώσει σχετικώς ανακριβές πιστοποιητικό.

Επί της εφαρμογής των λοιπών προϋποθέσεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ

126 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 123 ανωτέρω, το γεγονός ότι το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές συνιστά σφάλμα το οποίο τεκμαίρεται ότι δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί ουδόλως αποκλείει την εξέταση από την Επιτροπή του αν ο υπόχρεος είναι καλόπιστος, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα στη σκέψη 121 νομολογία, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των συγκεκριμένων περιστάσεων της υποθέσεως.

127 Επιπλέον, η προϋπόθεση της τηρήσεως της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως πρέπει επίσης να εξετάζεται από την Επιτροπή, οπότε πρέπει να ελεγχθεί, με βάση τα επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας, μήπως η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει σφάλματα ως προς το σημείο αυτό.

– Ως προς τα σχετικά με την καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως στοιχεία

128 Πρέπει να γίνει δεκτό, εισαγωγικά, ότι δύο στοιχεία τα οποία επισημαίνει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ληφθούν ιδιαιτέρως υπόψη κατά την εκτίμηση του αν εν προκειμένω η υπόχρεη επιχείρηση ήταν καλόπιστη.

129 Πρώτον, η υπόχρεη επιχείρηση ανήκει σε όμιλο ο οποίος δραστηριοποιείται σε παγκόσμια κλίμακα στον τομέα της αλιείας, της προπαρασκευής, της παραγωγής, της συσκευασίας και της εμπορίας με βάση τα φρέσκα, κατεψυγμένα ή κονσερβοποιημένα ψάρια (αιτιολογική σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

130 Δεύτερον, ο εξαγωγέας των επίμαχων προϊόντων, ο οποίος προσκόμισε τις πληροφορίες βάσει των οποίων εκδόθηκαν τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α», είναι επιχείρηση ανήκουσα στον ίδιο όμιλο με την υπόχρεη επιχείρηση (αιτιολογικές σκέψεις 37 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και τα δύο σκάφη που χρησιμοποίησαν διπλή σημαία ανήκουν στον εν λόγω όμιλο (αιτιολογική σκέψη 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά την Επιτροπή, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το γεγονός ότι τεκμαίρεται εύλογη αδυναμία διαγνώσεως του σφάλματος λόγω της εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ συνεπάγεται αναγνώριση της καλής πίστεως της υπόχρεης επιχειρήσεως.

131 Ειδικότερα, απορρέει συναφώς από τη νομολογία ότι το σφάλμα στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές πρέπει να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να μην ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί από τον καλόπιστο υπόχρεο, παρά την επαγγελματική του πείρα και την επιμέλεια την οποία όφειλε να επιδείξει (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, σκέψη 38).

132 Πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία τα οποία επισημαίνει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση σχετικά με την επαγγελματική πείρα της υπόχρεης επιχειρήσεως (βλ. σκέψη 129 ανωτέρω) δεν αμφισβητούνται από το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο, αντιθέτως, δέχεται ότι η Επιτροπή ορθώς αναγνώρισε, στην αιτιολογική σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η υπόχρεη επιχείρηση ήταν επιχειρηματίας με μεγάλη πείρα, αλλά υποστηρίζει παραλλήλως ότι η επαγγελματική πείρα της υπόχρεης επιχειρήσεως δεν προδικάζει τη μη τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του ΚΤΚ.

133 Είναι βεβαίως αληθές ότι η επαγγελματική πείρα δεν αποκλείει, αυτή καθεαυτήν, την καλή πίστη του επιχειρηματία ή την αδυναμία διαγνώσεως του σφάλματος, όπως υπογραμμίζει το Βασίλειο της Ισπανίας. Παρά ταύτα, επισημαίνεται ότι είναι δυνατό να αναμένεται από τον έμπειρο επιχειρηματία να επιδεικνύει μεγαλύτερη προσοχή στα διοικητικά και πραγματικά στοιχεία η εκτίμηση των οποίων εμπίπτει στο σύνηθες πλαίσιο των δραστηριοτήτων του, ιδίως κατά τρόπο ώστε να μπορεί να εντοπίζει με μεγαλύτερη ευκολία κάθε απόκλιση από τη συνήθη ορθή πρακτική.

134 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, όσον αφορά την επιμέλεια, εναπόκειται στον επιχειρηματία, αν έχει αμφιβολίες, να ενημερωθεί και να αναζητήσει κάθε δυνατή διευκρίνιση ώστε να μην παραβεί τις οικείες διατάξεις (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, σκέψη 58, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, Common Market Fertilizers κατά Επιτροπής, C-443/05 P, EU:C:2007:511, σκέψη 191).

135 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε την προϋπόθεση της επιμέλειας του επιχειρηματία με βάση τα διάφορα στοιχεία τα οποία είχαν θεωρηθεί ότι συνιστούσαν μη τήρηση των κανόνων καταγωγής.

136 Κατά πρώτον, όσον αφορά την προϋπόθεση της συνθέσεως του πληρώματος των αλιευτικών σκαφών, η Επιτροπή έκρινε ότι, δεδομένων της φύσεως της δραστηριότητάς της και της συμμετοχής της σε όμιλο δραστηριοποιούμενο σε διάφορους ωκεανούς, με αποτέλεσμα να υπόκειται σε διάφορους κανόνες, η υπόχρεη επιχείρηση δεν επέδειξε επιμέλεια, μην τηρώντας τις προϋποθέσεις υπαγωγής στο προτιμησιακό δασμολογικό καθεστώς τις οποίες προβλέπουν οι κανονισμοί 980/2005 και 732/2008.

137 Κατά δεύτερον, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο εξαγωγέας είχε προσκομίσει, ταυτοχρόνως, είτε μη προτιμησιακά πιστοποιητικά καταγωγής χορηγηθέντα από το ισπανικό και το γαλλικό εμπορικό επιμελητήριο και πιστοποιητικά EUR.1 μη χορηγηθέντα από τις τελωνειακές αρχές της Ένωσης και αφορώντα τη συμφωνία ΑΚΕ είτε πιστοποιητικά EUR.1 χορηγηθέντα από τις αρχές των Σεϋχελλών και πιστοποιητικά «τύπου Α» χορηγηθέντα από τις αρχές του Παναμά. Εκτίμησε ότι εξαιτίας των γεγονότων αυτών δεν ήταν δυνατόν να καθοριστεί η καταγωγή του τόνου, ελλείψει της αναγκαίας ιχνηλασιμότητας, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπόχρεη επιχείρηση είχε παραβεί τις διατάξεις περί τελωνειακής διασαφήσεως και τους εφαρμοστέους κανόνες καταγωγής.

138 Κατά τρίτον, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι έννοιες «διπλή εγγραφή», «αριθμός εγγραφής» και «διπλή εθνικότητα» των σκαφών δεν ήταν αόριστες, αλλά ορίζονταν σαφώς από το δίκαιο του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ). Προσέθεσε ότι το δίκαιο της Ένωσης απαιτούσε σαφώς το αλιευτικό σκάφος να είναι εγγεγραμμένο σε ένα μόνο κράτος και να πλέει με τη σημαία ενός μόνο κράτους προκειμένου να υπαχθεί στο ΣΓΠ. Η Επιτροπή διαπίστωσε, όμως, ότι τα δύο επίμαχα σκάφη είχαν εγγραφεί στις Σεϋχέλλες και έπλεαν με τη σημαία της χώρας αυτής επί πέντε έτη, ενώ παράλληλα ήταν εγγεγραμμένα στο Ελ Σαλβαντόρ και έφεραν τη σημαία της χώρας αυτής, παρότι η υπόχρεη επιχείρηση είχε δηλώσει ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 68, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93 για την υπαγωγή στο ΣΓΠ.

139 Κατά τέταρτον, η Επιτροπή επισήμανε ότι οι πληροφορίες βάσει των οποίων είχαν χορηγηθεί τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» από τις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ είχαν προσκομιστεί από θυγατρική του ομίλου της υπόχρεης επιχειρήσεως.

140 Η Επιτροπή συνήγαγε εξ αυτού ότι η υπόχρεη επιχείρηση δεν είχε επιδείξει τον βαθμό προσοχής που αναμένεται από επαγγελματία επιχειρηματία στο πλαίσιο των τελωνειακών διατυπώσεων που απαιτούνται για τα επίμαχα προϊόντα δεδομένων των καταστάσεων που είχε επισημάνει.

141 Τρίτον, επιβάλλεται να δοθεί απάντηση στα διάφορα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας προκειμένου να αμφισβητήσει την έλλειψη επιμέλειας της υπόχρεης επιχειρήσεως.

142 Κατά πρώτον και προκαταρκτικώς, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι αντιφατικώς διαπιστώνεται, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ υπέπεσαν σε σφάλμα χωρίς να έχει προβεί ο εξαγωγέας σε ανακριβή έκθεση των πραγματικών περιστατικών και ότι η υπόχρεη επιχείρηση δεν επέδειξε επιμέλεια όσον αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά.

143 Ως προς το σημείο αυτό, επισημαίνεται βεβαίως ότι δεν αμφισβητείται ότι η προϋπόθεση της αδυναμίας διαγνώσεως του σφάλματος στο οποίο υπέπεσαν οι αρμόδιες αρχές συνδέεται, σε ορισμένο βαθμό, με το ζήτημα της καλής πίστεως του υπόχρεου, όπως έχει διαπιστώσει η νομολογία. Ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το γεγονός ότι τεκμαίρεται ότι το σφάλμα δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να διαγνωσθεί, διαπίστωση η οποία απορρέει από την εφαρμογή του κανόνα του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, του ΚΤΚ, τον οποίο εισήγαγε ο κανονισμός 2700/2000, συνεπάγεται αυτομάτως και αναγκαίως ότι διαπιστώνεται η καλή πίστη του υπόχρεου και τούτο, a fortiori, εν προκειμένω, δεδομένων των περιστάσεων που προεκτέθηκαν στις σκέψεις 128 έως 130. Ως προς την αντίφαση την οποία επικαλείται το Βασίλειο της Ισπανίας μεταξύ της διαπιστώσεως του διαπραχθέντος σφάλματος και της μη ανακριβούς εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα, δεν προβάλλεται κανένα επιχείρημα προς στήριξη της επιχειρηματολογίας αυτής, της οποίας η λογική δεν προκύπτει ούτε από τη νομολογία. Το ίδιο ισχύει και ως προς την ενδεχόμενη αντίφαση μεταξύ της μη ανακριβούς εκθέσεως των πραγματικών περιστατικών από τον εξαγωγέα και της μη επιδείξεως επιμέλειας από την υπόχρεη επιχείρηση όσον αφορά τα ίδια γεγονότα. Ειδικότερα, δεν είναι δυνατό να τεκμαίρεται ότι η καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως απορρέει ευθέως από τη συμπεριφορά του εξαγωγέα, καθώς η υπόχρεη επιχείρηση δεν μπορεί ειδικότερα να αντλήσει όφελος από τις πράξεις του εξαγωγέα υπό περιστάσεις κατά τις οποίες τα πραγματικά στοιχεία που προσκόμισε ο εξαγωγέας δεν καθιστούσαν δυνατή την έκδοση πιστοποιητικών καταγωγής «τύπου Α» από τις αρμόδιες αρχές της επίμαχης τρίτης χώρας. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα προαναφερθέντα επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας πρέπει να εκτιμηθούν με γνώμονα το γεγονός ότι ορισμένα σφάλματα των τελωνειακών αρχών του Ελ Σαλβαντόρ οφείλονταν στη λήψη υπόψη αρχικών πιστοποιητικών τα οποία δεν μπορούσαν, προδήλως, να θεωρηθούν κατάλληλα για τη διασφάλιση της προτιμησιακής μεταχειρίσεως και σε άλλες σοβαρές παραβάσεις υποχρεώσεων που αφορούν το πλήρωμα και τη σημαία των επίμαχων σκαφών.

144 Το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας είναι, ως εκ τούτου, απορριπτέο.

145 Κατά δεύτερον, αφενός, το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι θα ήταν δυσανάλογη η απαίτηση η υπόχρεη επιχείρηση να γνωρίζει τη σύνθεση του πληρώματος κάθε σκάφους κατά τον χρόνο των διαφόρων αλιεύσεων, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από σκάφη τα οποία δεν ανήκαν στον όμιλο Calvo, το οποίο σημαίνει ότι ο όμιλος αυτός δεν μπορούσε να απαιτήσει πληροφορίες σχετικές με τη σύνθεση του πληρώματος. Υποστηρίζει ότι η υπόχρεη επιχείρηση έλαβε πρόσθετα μέτρα προφυλάξεως ζητώντας από τους προμηθευτές της βεβαίωση της κυριότητας όπου πιστοποιούνταν ότι είχε τηρηθεί ο σχετικός με τη σύνθεση του πληρώματος κανόνας. Αφετέρου, διαπιστώνει ότι η περιπλοκότητα της περί των προϊόντων αλιείας ρυθμίσεως όσον αφορά την καταγωγή συνιστά ένα από τα κρίσιμα στοιχεία για την εκτίμηση των προϋποθέσεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ και ότι δεν υπάρχει εν προκειμένω καμία αμφιβολία.

146 Ως προς το πρώτο επιχείρημα σχετικά με τον δυσανάλογο χαρακτήρα της απαιτήσεως να γνωρίζει η υπόχρεη επιχείρηση τη σύνθεση του πληρώματος των σκαφών που αλίευσαν τα επίμαχα προϊόντα, διαπιστώνεται ότι μολονότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επιβάλλει τέτοια απαίτηση στην υπόχρεη επιχείρηση, εντούτοις στα υπομνήματά της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υποστήριξε ότι η υποχρέωση αυτή βαρύνει και τον εξαγωγέα. Σε κάθε περίπτωση, επιβάλλεται να κριθεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της συμμετοχής της υπόχρεης επιχειρήσεως και του εξαγωγέα στον ίδιο όμιλο, η μη επίδειξη επιμέλειας εκ μέρους του εξαγωγέα όσον αφορά τον έλεγχο της προϋποθέσεως σχετικά με τη σύνθεση του πληρώματος των σκαφών είναι επίσης καταλογιστέα στην υπόχρεη επιχείρηση, ιδίως λόγω των δυνατοτήτων ενημερώσεως που υφίστανται μεταξύ των επιχειρήσεων οι οποίες ανήκουν στον ίδιο όμιλο. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, προσκομίζοντας πιστοποιητικά κυριότητας των σκαφών στα οποία αναγράφεται η σύνθεση του πληρώματος, τη συμπλήρωση των οποίων συνήθιζε να ζητά ο όμιλος Calvo από τους πλοιοκτήτες, το Βασίλειο της Ισπανίας στην πραγματικότητα παρέχει σαφή ένδειξη περί του ότι η απαίτηση της γνώσεως της συνθέσεως του πληρώματος από τον εξαγωγέα ή από την υπόχρεη επιχείρηση δεν είναι προδήλως δυσανάλογη και ότι ήταν δυνατό, αντιθέτως, να πρόκειται για σχετικά συνήθη πρακτική στον τομέα της αλιευτικής δραστηριότητας, ιδίως όταν τα αλιεύματα από τα σκάφη αυτά προορίζονται για εισαγωγή στην Ένωση στο πλαίσιο του ΣΓΠ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποκλείεται ο εξαγωγέας ή η υπόχρεη επιχείρηση που επιθυμεί να υπαχθεί στο ΣΓΠ να είναι σε θέση να ζητήσει από τους προμηθευτές, ακόμη και από τους μη ανήκοντες στον όμιλο Calvo, τα στοιχεία που αφορούν τη σύνθεση του πληρώματος στο πλαίσιο των συμβατικών τους σχέσεων, παρά τα επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας κατά τα οποία τέτοιες πληροφορίες ήταν δύσκολο να αποκτηθούν λόγω, ειδικότερα, του ενδεχόμενου μεταβολών του πληρώματος κατά τον χρόνο της κάθε αλιεύσεως ή λόγω της μη σταθερής παρουσίας ορισμένων προσώπων στο σκάφος. Εξάλλου, αντιθέτως προς τα επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας, δεν είναι δυνατό να αντιταχθεί στην προσέγγιση αυτή η τήρηση της ρυθμίσεως για την προστασία των προσωπικών δεδομένων, στον βαθμό που υπάρχουν διάφορες δυνατότητες οι οποίες επιτρέπουν, στην πράξη, να ζητηθούν και να αποθηκευτούν τέτοια δεδομένα χωρίς παραβίαση της σχετικής ρυθμίσεως και τούτο αφού ζητηθούν οι συναφώς αναγκαίες συναινέσεις από τα οικεία πρόσωπα, ιδίως για τα σκάφη που δεν ανήκουν στον όμιλο του εξαγωγέα και της υπόχρεης επιχειρήσεως. Περαιτέρω, η αποδοχή του σχετικού επιχειρήματος του Βασιλείου της Ισπανίας θα καθιστούσε κενή περιεχομένου την απαίτηση αποδείξεως της συνθέσεως του πληρώματος των σκαφών κατά τον χρόνο της αλιεύσεως, ενώ δεν αμφισβητείται ότι τέτοια υποχρέωση υπήρχε εν προκειμένω, σύμφωνα με τους εν ισχύι κανόνες κατά την κρίσιμη ημερομηνία.

147 Όσον αφορά τα επτά πιστοποιητικά τα οποία προσκόμισε το Βασίλειο της Ισπανίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν αποδεικνύουν ότι τηρήθηκε η προϋπόθεση της συνθέσεως του πληρώματος ενός σκάφους, κατά την οποία 75 % των μελών έπρεπε να αποτελείται από υπηκόους των χωρών της Ένωσης ή της χώρας δικαιούχου της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως. Συναφώς διαπιστώνεται ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, τα πιστοποιητικά αυτά απλώς αναφέρουν το ποσοστό των μελών του πληρώματος που είναι υπήκοοι κρατών της Ένωσης ή οποιασδήποτε δικαιούχου χώρας της ομάδας ΙΙ του ΣΓΠ για τους σκοπούς της σωρεύσεως («porcentaje de nacionales de un Pais miembro de la UE o del grupo II de Paises SPG»), το δε ένα από αυτά αφορά το ποσοστό των μελών του πληρώματος που είναι υπήκοοι κρατών τα οποία

μετέχουν στη συμφωνία ΑΚΕ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, λόγω του αόριστου χαρακτήρα τους, τα επίμαχα πιστοποιητικά δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι η προϋπόθεση της συνθέσεως του πληρώματος είχε πληρωθεί.

148 Τέλος, όσον αφορά την περιπλοκότητα της περί των προϊόντων αλιείας ρυθμίσεως όσον αφορά την καταγωγή, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι περίπλοκο το νομικό ζήτημα το οποίο αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς στην υπό κρίση υπόθεση. Συγκεκριμένα, το άρθρο 68, παράγραφος 1, στοιχεία στ' και ζ', και παράγραφος 2, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 2454/93, ως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, ορίζει ότι θεωρούνται παραγόμενα εξ ολοκλήρου σε δικαιούχο χώρα ή στην Ένωση τα προϊόντα της θαλάσσιας αλιείας και τα άλλα προϊόντα που λαμβάνονται από τη θάλασσα εκτός των χωρικών υδάτων τους από τα πλοία τους ή τα προϊόντα που κατασκευάζονται επί των πλοίων-εργοστασίων τους, οι δε εκφράσεις «τα πλοία τους» και «πλοίων-εργοστασίων τους» αφορούν μόνον τα σκάφη και τα πλοία-εργοστάσια το πλήρωμα των οποίων, μεταξύ άλλων, απαρτίζεται τουλάχιστον κατά 75 % από υπηκόους της δικαιούχου χώρας ή των κρατών μελών.

149 Ο κανόνας αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι τόσο περίπλοκος ώστε να είναι υπερβολικά δύσκολο για έναν πολύ έμπειρο επιχειρηματία όπως είναι η υπόχρεη επιχείρηση ή ο εξαγωγέας να εξασφαλίσει την τήρησή του. Το επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας σχετικά με τον αριθμό των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή είχε απορρίψει την εκ των υστέρων βεβαίωση εισαγωγικών δασμών στον τομέα του τόνου, ως προς το οποίο δεν υποστηρίχθηκε ότι η δυσκολία της ρυθμίσεως αφορούσε ακριβώς το ζήτημα της συνθέσεως του πληρώματος, πρέπει επομένως να απορριφθεί, όπως επίσης και το σχετικό με τις τροποποιήσεις τις οποίες επέφεραν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης στο ρυθμιστικό πλαίσιο για το ΣΓΠ. Συγκεκριμένα, τέτοιες περιστάσεις δεν επιτρέπουν τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η προϋπόθεση της συνθέσεως του πληρώματος ήταν περίπλοκη. Επιπλέον, το γεγονός ότι η Επιτροπή προσπάθησε να απλοποιήσει τους κανόνες καταγωγής στα προτιμησιακά καθεστώτα, με αποτέλεσμα την κατάργηση της προϋποθέσεως της συνθέσεως του πληρώματος συνιστά, στην καλύτερη περίπτωση, απλή ένδειξη περί του ότι το θεσμικό όργανο απέβλεπε σε μια καλύτερη νομοθετική πρακτική κατόπιν της αναλύσεως των αποτελεσμάτων των εν ισχύι κανόνων, χωρίς να μπορεί να συναχθεί εξ αυτού ότι οι εν λόγω κανόνες ήταν δυσνόητοι για τους ενήμερους επαγγελματίες στον οικείο τομέα. Εξάλλου, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, δεν καταδεικνύεται ότι οι διαπιστώσεις του Βασιλείου της Ισπανίας σχετικά με την περιπλοκότητα της ρυθμίσεως αφορούσαν αποκλειστικώς την επίμαχη απαίτηση σχετικά με το πλήρωμα. Ομοίως, ούτε το γεγονός ότι υπήρξε σχετική διαβούλευση μεταξύ της OLAF και της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής συνιστά αποφασιστικής σημασίας απόδειξη του περίπλοκου χαρακτήρα του επίμαχου νομικού ζητήματος. Επιπλέον, όσον αφορά την ερμηνεία της έννοιας του πληρώματος από το Δικαστήριο στην απόφαση της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ. (C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 47), ο περιορισμός της έννοιας αυτής στο μόνιμο πλήρωμα ενός σκάφους δεν μπορεί να νοηθεί ως πηγή πρόσθετων δυσκολιών για τη διασφάλιση της τηρήσεως του κανόνα του άρθρου 68, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 2454/93, καθώς συνεπάγεται, αντιθέτως, ότι πρέπει να υπάρχει ενημέρωση μόνον ως προς τα μέλη του πληρώματος που έχουν σταθερό δεσμό με το σκάφος το οποίο πραγματοποιεί τις υπαγόμενες στο ΣΓΠ αλιεύσεις.

150 Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας επ' αυτού πρέπει να απορριφθεί.

151 Κατά τρίτον, το Βασίλειο της Ισπανίας εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντιφατική, καθώς διαπιστώνει ότι, λόγω της δραστηριότητάς της, η υπόχρεη επιχείρηση όφειλε να γνωρίζει ότι η προϋπόθεση της συνθέσεως του πληρώματος δεν είχε τηρηθεί, αλλά ότι, ως προς τα αλιεύματα η καταγωγή των οποίων βεβαιωνόταν από τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» που είχε χορηγήσει ο Παναμάς, ήταν δυνατό να μην είχε διαγνώσει το σφάλμα. Επιπλέον, η Επιτροπή απέκλινε της πρακτικής της στο πλαίσιο της λήψεως αποφάσεων, σύμφωνα με την οποία προέβαινε πάντοτε σε διαγραφή δασμών για τους έμπειρους επιχειρηματίες που ασκούσαν την ίδια δραστηριότητα με την

υπόχρεη επιχείρηση, στοιχείο το οποίο είναι κρίσιμο και πρέπει να ληφθεί υπόψη εν προκειμένω, ακόμη και όταν οι αποφάσεις αυτές λαμβάνονταν για την εφαρμογή του άρθρου 239 του ΚΤΚ ή των κανόνων ΑΚΕ.

152 Ως προς τον αντιφατικό χαρακτήρα της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται ότι οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι η περίπτωση των πρώτων υλών προελεύσεως Παναμά έπρεπε να τύχει διαφορετικής μεταχειρίσεως σε σχέση με άλλες περιπτώσεις προκύπτουν σαφώς από την αιτιολογική σκέψη 38 της εν λόγω αποφάσεως. Η καταγωγή των εν λόγω πρώτων υλών δικαιολογούνταν με πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» εκδοθέντα από τις αρχές του Παναμά, χώρας η οποία ανήκε στην περιφερειακή ομάδα ΙΙ, και όχι με πιστοποιητικά διαφορετικής φύσεως εκδοθέντα από αρχές χώρας που δεν ανήκε στην ίδια αυτή περιφερειακή ομάδα, όπως συνέβαινε με τις επίδικες εισαγωγές. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δέχθηκε ότι η υπόχρεη επιχείρηση ήταν δυνατό να μη γνωρίζει αν τα πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» τα οποία εξέδωσαν οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ για τις επίδικες εισαγωγές είχαν εκδοθεί ορθώς ή εσφαλμένως βάσει των πιστοποιητικών ίδιας φύσεως που είχαν εκδοθεί από τις αρχές του Παναμά. Επομένως, δεν υφίσταται αντίφαση στην προσβαλλόμενη απόφαση.

153 Ως προς την προγενέστερη πρακτική στο πλαίσιο της λήψεως αποφάσεων, η Επιτροπή ορθώς υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις REM 07/02 και REM 08/02 αφορούσαν καταστάσεις όπου δεν ετίθετο ζήτημα υποβολής από τον εξαγωγέα αρχικών πιστοποιητικών καταγωγής ακατάλληλων για τους σκοπούς του ΣΓΠ, υπό περιστάσεις κατά τις οποίες, όπως εν προκειμένω, οι οφειλέτες δασμών είχαν ιδιαίτερη επαγγελματική πείρα και κατά τις οποίες ο οφειλέτης και ο εξαγωγέας ανήκαν στον ίδιο όμιλο. Συγκεκριμένα, οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν περισσότερο προβλήματα σχετικά με τη σύνθεση του πληρώματος και, στη δεύτερη περίπτωση, επίσης προβλήματα σχετικά με το ζήτημα κυριότητας των επίμαχων σκαφών. Όσον αφορά άλλες αποφάσεις τις οποίες προσκόμισε το Βασίλειο της Ισπανίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι καμία εξ αυτών δεν αφορά κατάσταση στην οποία ο υπόχρεος και ο εξαγωγέας ανήκουν στον ίδιο όμιλο. Επομένως, πρόκειται για αποφάσεις που αφορούν πραγματικές καταστάσεις διαφορετικές από την επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεμελιωθεί επ' αυτών η ύπαρξη πρακτικής στο πλαίσιο της λήψεως αποφάσεων η οποία θα μπορούσε να είναι κρίσιμη για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς. Περαιτέρω, καμία από τις εν λόγω αποφάσεις δεν περιέχει διαπίστωση περί του ότι η επίμαχη ρύθμιση ήταν περίπλοκη και δικαιολογούσε, για τον λόγο αυτό, τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών.

154 Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας επί του σημείου αυτού πρέπει να απορριφθεί.

155 Κατά τέταρτον, το Βασίλειο της Ισπανίας υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, το χρονικό διάστημα κατά το οποίο οι δασμολογικές αρχές επιδεικνύουν την ίδια συμπεριφορά είναι σημαντικό για την εκτίμηση της επιμέλειας των επιχειρηματιών. Συγκεκριμένα, οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ, οι οποίες ήταν δεόντως ενήμερες για τα εκδοθέντα πιστοποιητικά, επί σειρά ετών, δεν προέβαλαν αντιρρήσεις ως προς τη χορήγηση πιστοποιητικών «τύπου Α», ιδίως λόγω της μη παραδόσεως σφραγίδων από την Επιτροπή, γεγονός το οποίο ευνοούσε τη χορήγηση ανακριβών πιστοποιητικών.

156 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει, όπως και η Επιτροπή, ότι το επιχείρημα το οποίο αντλείται από την επί μακρόν διατήρηση της ίδιας θέσεως εκ μέρους των αρμόδιων αρχών δεν είναι αυτό καθεαυτό καθοριστικής σημασίας για την εκτίμηση του αν η υπόχρεη επιχείρηση επέδειξε επιμέλεια, ενώ είναι χρήσιμο για την εξακρίβωση της υπάρξεως σφάλματος των εν λόγω αρχών (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 5ης Ιουνίου 2013, Recombined Dairy System κατά Επιτροπής, T-65/11, EU:T:2013:295, σκέψεις 25 και 29). Υπό το πρίσμα όλων των κρίσιμων στοιχείων της εξεταζόμενης υποθέσεως, και ειδικότερα της πείρας της υπόχρεης επιχειρήσεως, της συμμετοχής της στον ίδιο όμιλο με τον εξαγωγέα και της φύσεως του διαπραχθέντος σφάλματος, η επί μακρόν διατήρηση της ίδιας θέσεως εκ μέρους των αρχών του Ελ Σαλβαντόρ δεν απαλλάσσει την υπόχρεη επιχείρηση από τις συνέπειες της εκ μέρους της μη επιδείξεως επιμέλειας. Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι το ζήτημα των σφραγίδων τις οποίες όφειλε να παραδώσει η Επιτροπή στις εν λόγω αρχές δεν επηρεάζει τη φύση του διαπραχθέντος σφάλματος

και, ως εκ τούτου, την επιμέλεια την οποία όφειλε να επιδείξει η υπόχρεη επιχείρηση. Εξάλλου, το ίδιο το Βασίλειο της Ισπανίας επισημαίνει, αφού υπογραμμίζει ότι η μη παράδοση των σφραγίδων συνιστούσε παράβαση καταλογιζόμενη ευθέως στην Επιτροπή η οποία, κατά την άποψή του, συνέβαλε αναμφισβήτητα στη χορήγηση ανακριβών πιστοποιητικών και στη διαιώνιση του σφάλματος, «ότι δεν είναι δυνατό να συνιστά εν προκειμένω την κύρια αιτία της εκδόσεως ανακριβών πιστοποιητικών». Ομοίως, προστίθεται ότι, εν προκειμένω, δεν ετίθετο το ζήτημα ενδεχόμενης παραποιήσεως των πιστοποιητικών EUR.1 επί των οποίων στηρίχθηκε η χορήγηση των πιστοποιητικών «τύπου Α», με αποτέλεσμα να μην έχει πρακτικές επιπτώσεις η μη παράδοση των σχετικών σφραγίδων από την Επιτροπή.

157 Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας επί του σημείου αυτού πρέπει να απορριφθεί.

158 Κατά πέμπτον, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι ο κανόνας καταγωγής προβλέπει αποκλειστικώς ότι τα σκάφη πρέπει να είναι νηολογημένα ή εγγεγραμμένα στη δικαιούχο χώρα ή σε κράτος μέλος, ο δε αποκλεισμός από τα προτιμησιακά καθεστώτα σε περίπτωση διπλής νηολογήσεως προκύπτει από ερμηνεία της Επιτροπής, η οποία δεν ήταν γνωστή κατά την υποβολή των αιτήσεων για τη χορήγηση πιστοποιητικών, στις οποίες αναγραφόταν η χρήση της σημαίας των Σεϋχελλών. Επομένως, οι συνέπειες της διπλής νηολογήσεως απορρέουν από μία περίπλοκη ρύθμιση, όπερ αποδεικνύεται από το ότι οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ ερμήνευσαν τη σχετική με τη σημαία προϋπόθεση κατά τρόπο διαφορετικό σε σχέση με την Επιτροπή.

159 Συναφώς, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, το Βασίλειο της Ισπανίας αναγνωρίζει ότι τόσο η υπόχρεη επιχείρηση όσο και ο εξαγωγέας γνώριζαν ότι τα επίμαχα σκάφη είχαν εγγραφεί σε δύο χώρες. Υποστηρίζει κατά βάση ότι καλόπιστα ο εξαγωγέας γνώρισε στις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ το γεγονός ότι υπήρχε διπλή σημαία. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι τα επίμαχα σκάφη ανήκαν σε άλλη επιχείρηση του ομίλου όπου μετείχαν η υπόχρεη επιχείρηση και ο εξαγωγέας.

160 Αντιθέτως προς την επιχειρηματολογία του Βασιλείου της Ισπανίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο κανόνας καταγωγής του άρθρου 68, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93 είναι ιδιαιτέρως περίπλοκος. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι τα σκάφη που αλιεύουν τις υπαγόμενες στο ΣΓΠ ποσότητες ιχθύων είναι νηολογημένα ή εγγεγραμμένα στη δικαιούχο χώρα ή σε κράτος μέλος και ότι φέρουν τη σημαία της δικαιούχου χώρας ή του κράτους μέλους. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το μόνο ζήτημα το οποίο συνεχίζει να είναι κρίσιμο αφορά τις συνέπειες της νηολογήσεως των δύο επίμαχων σκαφών τόσο στο Ελ Σαλβαντόρ όσο και στις Σεϋχέλλες.

161 Επιβάλλεται η επισήμανση ότι, όπως υπογράμμισε επανειλημμένως η Επιτροπή, το δίκαιο του ΟΗΕ προβλέπει τις συνέπειες που επιφέρει για ένα σκάφος το γεγονός ότι πλέει υπό περισσότερες σημαίες.

162 Συγκεκριμένα, το άρθρο 92, παράγραφος 2, της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, η οποία υπογράφηκε στο Montego Bay στις 10 Δεκεμβρίου 1982 και τέθηκε σε ισχύ στις 16 Νοεμβρίου 1994, ορίζει ότι πλοίο που πλέει με τις σημαίες περισσότερων κρατών, χρησιμοποιώντας αυτές για διευκόλυνσή του, δεν μπορεί να επικαλεστεί καμιά από αυτές τις εθνικότητες έναντι οποιουδήποτε άλλου κράτους και ότι μπορεί να εξομοιωθεί με πλοίο χωρίς εθνικότητα. Από τον κανόνα αυτό απορρέει ότι σκάφος το οποίο φέρει διπλή σημαία τελεί σε κατάσταση παρανομίας από απόψεως του διεθνούς δικαίου.

163 Όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του κανόνα αυτού στην εξεταζόμενη υπόθεση, επισημαίνεται ότι η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ένωσης με την απόφαση 98/392/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 1998, για τη σύναψη από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών, της 10ης Δεκεμβρίου 1982, για το δίκαιο της θάλασσας και της συμφωνίας, της 28ης Ιουλίου 1994, σχετικά με την εφαρμογή του μέρους XI της εν λόγω σύμβασης (ΕΕ 1998, L 179, σ. 1). Συνέπεια τούτου είναι ότι η Ένωση δεσμεύεται από τη Σύμβαση αυτήν και, κατά συνέπεια, οι διατάξεις της αποτελούν, πλέον, αναπόσπαστο τμήμα της

έννομης τάξεως της Ένωσης (αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2006, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, C-459/03, EU:C:2006:345, σκέψη 82, και της 3ης Ιουνίου 2008, Intertanko κ.λπ., C-308/06, EU:C:2008:312, σκέψη 53).

164 Επομένως, ορθώς η Επιτροπή εφήρμοσε τον κανόνα καταγωγής του άρθρου 68, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93, λαμβάνοντας υπόψη τον κανόνα του άρθρου 92, παράγραφος 2, της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας. Συγκεκριμένα, δεδομένου του σχετικώς απλού μηχανισμού ερμηνείας της διατάξεως του εν λόγω κανονισμού με βάση τη Σύμβαση αυτή, η οποία, εξάλλου, κατά τον χρόνο των κρίσιμων περιστατικών, ουδόλως αποτελούσε πρόσφατο στοιχείο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίμαχη ρύθμιση είναι περίπλοκη. Επιπλέον, δεδομένης της πείρας του εξαγωγέα και της υπόχρεης επιχειρήσεως καθώς και της συμμετοχής τους σε όμιλο παγκοσμίων διαστάσεων στον τομέα της αλιείας, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί δικαίως να υποστηρίζει ότι αυτοί δεν γνώριζαν τον κανόνα της διπλής σημαίας και τις αυστηρές του συνέπειες.

165 Υπό τις συνθήκες αυτές, το σύνολο της επιχειρηματολογίας του Βασιλείου της Ισπανίας που βάλλει κατά της διαπιστώσεως περί της διπλής σημαίας στην προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να απορριφθεί, συμπεριλαμβανομένου του επιχειρήματος κατά το οποίο ο εξαγωγέας δεν απέκρυψε το γεγονός ότι τα επίμαχα σκάφη έπλεαν με διπλή σημαία. Πράγματι, το γεγονός ότι οι αρχές ήταν ενήμερες σχετικά με την κατάσταση αυτή δεν αναιρεί την κρισιμότητα του γεγονότος ότι επρόκειτο για ενέργεια μη σύμφωνη προς τους προπαρατεθέντες κανόνες (βλ. σκέψεις 162 και 163 ανωτέρω).

166 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία περί της επαγγελματικής πείρας της υπόχρεης επιχειρήσεως, διαπίστωση η οποία, κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, δεν εμπόδιζε τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών από την Επιτροπή, όπως προκύπτει από την πρακτική της, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή έχει ήδη απαντηθεί, ιδίως στις σκέψεις 128 έως 133, 146 και 149 ανωτέρω, στον βαθμό που, δεδομένων των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως και δη της επαγγελματικής της πείρας, η υπόχρεη επιχείρηση όφειλε να επιδείξει επιμέλεια την οποία όμως δεν επέδειξε έναντι των σφαλμάτων που διέπραξαν οι αρχές του Ελ Σαλβαντόρ.

167 Ως προς το γεγονός ότι η πείρα αυτή δεν εμπόδιζε τη μη είσπραξη εισαγωγικών δασμών για τις εισαγωγές καταγωγής Παναμά, προκύπτει επαρκώς από τη σκέψη 152 ανωτέρω ότι η δικαιολόγηση της καταγωγής με πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» τα οποία εξέδωσαν οι αρχές του Παναμά, χώρας ανήκουσας στην περιφερειακή ομάδα ΙΙ, δεν παρείχε τη δυνατότητα στην υπόχρεη επιχείρηση να γνωρίζει αν τα εκδοθέντα από τις αρχές του Ελ Σαλβαντόρ πιστοποιητικά καταγωγής «τύπου Α» για τις επίδικες εισαγωγές είχαν εκδοθεί ορθώς ή όχι βάσει των πιστοποιητικών που είχαν εκδώσει οι αρχές του Παναμά. Επομένως, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορεί να συναγάγει από τη διαπίστωση αυτή οποιαδήποτε αντίφαση στη συλλογιστική της Επιτροπής, η οποία στηρίζεται στην εκτίμηση δύο διαφορετικών πραγματικών καταστάσεων που αφορούν τις εισαγωγές τις οποίες πραγματοποίησε η υπόχρεη επιχείρηση.

168 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι η υπόχρεη επιχείρηση δεν επέδειξε επιμέλεια και δεν μπορούσε, κατά συνέπεια, να θεωρηθεί καλόπιστη για την εφαρμογή του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ.

– Ως προς τα σχετικά με την τήρηση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως στοιχεία

169 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει, κυρίως, ότι η Επιτροπή δεν προσδιόρισε τις σχετικές με τη δασμολογητέα αξία διατάξεις οι οποίες δεν τηρήθηκαν, αλλά απλώς επισήμανε την ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων καταγωγής. Από μια τέτοια, όμως, διαπίστωση δεν προκύπτει η ύπαρξη παραβάσεως της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως. Η υπόχρεη επιχείρηση υπέβαλε ορθές τελωνειακές διασαφήσεις, οι οποίες περιείχαν αιτήσεις για την εφαρμογή προτιμησιακής

δασμολογικής μεταχειρίσεως στηριζόμενες στα απαιτούμενα προς τούτο πιστοποιητικά. Δεν μπορεί επομένως να της προσαφθεί ότι δεν προσκόμισε στοιχεία τα οποία δεν μπορούσε ευλόγως να γνωρίζει και να συγκεντρώσει.

170 Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας του, το Βασίλειο της Ισπανίας παραπέμπει στην έκθεση της OLAF, όπου αναγνωρίζεται ότι είναι δυνατό να προσδιορισθούν, με βάση το αλίευμα, τα τελικά προϊόντα που λαμβάνονται και οι αποστολές προς την Ένωση στις οποίες περιλήφθηκαν τα προϊόντα αυτά, χωρίς να υπάρχει καμία ένδειξη περί της αδυναμίας προσδιορισμού της καταγωγής των αλιευμάτων. Επιπλέον, οι αποστολές προς την Ένωση περιελάμβαναν προϊόντα από πρώτες ύλες αλιευθείσες από τα επίμαχα εν προκειμένω σκάφη, αλλά και από άλλα σκάφη. Κατά συνέπεια, εφόσον όλες οι αποστολές περιελάμβαναν προϊόντα από μεταποίηση πρώτων υλών που αλιεύθηκαν από διάφορα σκάφη, η διαπίστωση της Επιτροπής ότι ορισμένες αποστολές, πραγματοποιηθείσες με βάση το ίδιο πιστοποιητικό «τύπου Α», δεν τηρούσαν τις διατάξεις περί δασμολογητέας αξίας είναι αυθαίρετη, καθώς τούτο θα ίσχυε για όλες τις περιπτώσεις.

171 Τέλος, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι το εν ισχύι σύστημα ιχνηλασιμότητας καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό της καταγωγής των αλιευμάτων, καθώς η OLAF παρέπεμψε ρητώς στις εκθέσεις ιχνηλασιμότητας τις οποίες προσκόμισε η υπόχρεη επιχείρηση, όπερ αποδεικνύει την ύπαρξη κατάλληλου συστήματος ιχνηλασιμότητας και τη δυνατότητα διακρίσεως, για κάθε αποστολή, των καταγόμενων προϊόντων από τα μη καταγόμενα. Επίσης, στο έγγραφο της 14ης Μαρτίου 2014, με στοιχεία αναφοράς Ares(2014) 732193, η Επιτροπή αναγνώρισε την ύπαρξη ιχνηλασιμότητας εν προκειμένω, το δε έγγραφο αυτό σχετιζόταν με την προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς περιείχε εκτιμήσεις αφορώσες την απόφαση του Tribunal de Cuentas (Ελεγκτικού Συνεδρίου, Ισπανία) σχετικά με τις πράξεις εκκαθαρίσεως για το έτος 2009 που αφορούσαν τις επίδικες εισαγωγές.

172 Στο υπόμνημα απαντήσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι η ερμηνεία σύμφωνα με την οποία η διπλή νηολόγηση σκάφους αποκλείει την εφαρμογή προτιμησιακών καθεστώτων δόθηκε αφού η ισπανική διοίκηση είχε ολοκληρώσει την πλειονότητα των πράξεων εκ των υστέρων εκκαθαρίσεως εισαγωγικών δασμών, οι οποίες δεν διέκριναν μεταξύ των καταγόμενων προϊόντων και των μη καταγόμενων προϊόντων τα οποία αφορούσε το ίδιο πιστοποιητικό.

173 Επιπλέον, το Βασίλειο της Ισπανίας υπενθυμίζει ότι η μη τήρηση του κανόνα καταγωγής επιτρέπει τη βεβαίωση της τελωνειακής οφειλής, η οποία είναι μεν αναγκαία για την κίνηση της διαδικασίας διαγραφής των δασμών, δεν συνιστά, όμως, προϋπόθεση για τη διαγραφή της.

174 Επισημαίνεται προκαταρκτικώς ότι από την αιτιολογική σκέψη 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, υποβάλλοντας πιστοποιητικά καταγωγής τα οποία δεν καθιστούσαν δυνατό τον προσδιορισμό της καταγωγής του τόνου, η υπόχρεη επιχείρηση παρέβη τις διατάξεις σχετικά με την τελωνειακή διασάφηση και τους εφαρμοστέους κανόνες καταγωγής.

175 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πρόκειται για τη μόνη εκτίμηση στην οποία θεμελιώνεται η μη τήρηση των διατάξεων περί τελωνειακής διασαφήσεως, καθώς η Επιτροπή δεν απάντησε λυσιτελώς, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο επιχείρημα του Βασιλείου της Ισπανίας το οποίο αφορά την αδυναμία θεμελιώσεως αυτής της μη τηρήσεως σε παράβαση των κανόνων καταγωγής, η οποία, κατά την άποψή του, συνιστά την αφετηρία της διαδικασίας εκ των υστέρων εισπράξεως και όχι στοιχείο βάσει του οποίου γίνεται δεκτή ή απορρίπτεται η σχετική με την τελωνειακή διασάφηση προϋπόθεση.

176 Επιβάλλεται συναφώς η υπόμνηση ότι, κατά τη νομολογία, ο προβαίνων στη διασάφηση έχει την υποχρέωση να παράσχει στις αρμόδιες τελωνειακές αρχές όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που προβλέπουν οι κανόνες της Ένωσης και οι εθνικοί κανόνες οι οποίοι ενδεχομένως τους συμπληρώνουν ή τους μεταφέρουν στην εσωτερική έννομη τάξη, όσον αφορά την τελωνειακή μεταχείριση που ζητείται για το συγκεκριμένο εμπόρευμα (αποφάσεις της 23ης Μαΐου 1989, Top Hit Holzvertrieb κατά Επιτροπής, 378/87, EU:C:1989:209, σκέψη 26, και της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 108).

177 Ωστόσο, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να βαίνει πέραν της προσκομίσεως των στοιχείων τα οποία ο προβαίνων στη διασάφηση μπορεί ευλόγως να γνωρίζει και να συγκεντρώσει και, επομένως, αρκεί να έχει παράσχει αυτά τα έστω και ανακριβή στοιχεία καλοπίστως (αποφάσεις της 1ης Απριλίου 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, EU:C:1993:134, σκέψη 29, και της 14ης Μαΐου 1996, Faroe Seafood κ.λπ., C-153/94 και C-204/94, EU:C:1996:198, σκέψη 109).

178 Προκύπτει, όμως, από τις σκέψεις 61 και 62 ανωτέρω ότι η διαπιστωθείσα παράβαση των κανόνων σχετικά με την καταγωγή των εισαγόμενων προϊόντων συνεπάγεται, εν προκειμένω, παραβίαση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως. Συγκεκριμένα, το άρθρο 84 του κανονισμού 2454/93 προβλέπει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία της καταγωγής προσκομίζονται στις τελωνειακές αρχές του κράτους μέλους εισαγωγής σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 62 του ΚΤΚ. Το τελευταίο αυτό άρθρο αφορά την έγγραφη τελωνειακή διασάφηση. Προβλέπει ότι η τελωνειακή διασάφηση πρέπει να συντάσσεται επί του προβλεπόμενου προς τούτο επίσημου εντύπου, να είναι υπογεγραμμένη και να περιέχει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν το τελωνειακό καθεστώς για το οποίο γίνεται η διασάφηση των εμπορευμάτων, ενώ πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα των οποίων η προσκόμιση είναι απαραίτητη για την εφαρμογή των διατάξεων που διέπουν το εν λόγω τελωνειακό καθεστώς. Για την εφαρμογή προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως λόγω της καταγωγής των εισαγόμενων προϊόντων, ο εισαγωγέας πρέπει, κατ' εφαρμογήν των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 62 του ΚΤΚ και του άρθρου 84 του κανονισμού 2454/93, να επισυνάπτει στην τελωνειακή διασάφηση το ορθό πιστοποιητικό καταγωγής «τύπου Α».

179 Περαιτέρω επισημαίνεται ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, το σύστημα ιχνηλασιμότητας που χρησιμοποίησε η υπόχρεη επιχείρηση δεν καθιστούσε δυνατό τον προσδιορισμό της καταγωγής των κρίσιμων εν προκειμένω αλιευμάτων. Συγκεκριμένα, οι εκ των υστέρων βεβαιώσεις δασμών στις οποίες προέβησαν οι ισπανικές αρχές αφορούσαν μόνον τα μη καταγόμενα εμπορεύματα και τα εμπορεύματα τα οποία δεν ήταν δυνατό να διαχωριστούν από τα μη καταγόμενα, καθώς οι ίδιες αυτές αρχές είχαν αναγνωρίσει ελλιπή ιχνηλασιμότητα. Ομοίως, όπως διευκρινίζει η Επιτροπή, από το έγγραφο της 14ης Μαρτίου 2014, μνεία του οποίου γίνεται στη σκέψη 171 ανωτέρω, προκύπτει ότι το έγγραφο αυτό αφορούσε μόνον τα εμπορεύματα τα οποία ήταν δυνατό να αποκλεισθούν από την εκ των υστέρων είσπραξη ως καταγόμενα εμπορεύματα τα οποία είναι δυνατό να διαχωρισθούν από τα μη καταγόμενα προϊόντα. Συνολικά, το ζήτημα της ιχνηλασιμότητας των προϊόντων αφορά, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, στάδιο προγενέστερο της παρούσας διαδικασίας, ήτοι το στάδιο του καθορισμού της τελωνειακής οφειλής, που αποτελεί αρμοδιότητα των εθνικών αρχών, και όχι το στάδιο της διαγραφής των δασμών. Εξάλλου, όσον αφορά τις εκθέσεις των αποστολών της OLAF, οι εκθέσεις αυτές επισημαίνουν επίσης, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Βασίλειο της Ισπανίας, σοβαρές ανεπάρκειες στο σύστημα ιχνηλασιμότητας.

180 Τέλος, δεν μπορεί να υποστηριχθεί λυσιτελώς ότι η Επιτροπή προέβη σε αυθαίρετη εκτίμηση διαφορετικών καταστάσεων που αφορούν υποβληθέντα πιστοποιητικά, καθόσον, όπως αναλύθηκε στη σκέψη 152 ανωτέρω, πρόκειται για πλήθος καταστάσεων οι οποίες είναι αντικειμενικώς διαφορετικές και μη συγκρίσιμες.

181 Ως εκ τούτου, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν τα λοιπά σχετικά επιχειρήματα του Βασιλείου της Ισπανίας, που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 170 έως 173 ανωτέρω, τα οποία δεν είναι ικανά να αναιρέσουν ούτε τη διαπίστωση ότι η ενδεχόμενη ιχνηλασιμότητα των προϊόντων δεν αφορούσε τα επίμαχα εν προκειμένω προϊόντα ούτε το συμπέρασμα περί μη αυθαίρετης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους της Επιτροπής, επιβάλλεται η απόρριψη της υπό εξέταση αιτιάσεως του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και, μαζί με αυτήν, του λόγου ακυρώσεως στο σύνολό του, όπως επίσης και της υπό κρίση προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

182 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

183 Δεδομένου ότι το Βασίλειο της Ισπανίας ηττήθηκε, θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του, καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 2016.

Περιεχόμενα

Το ιστορικό της διαφοράς 1

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

Επιχειρήματα των διαδίκων 6

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο του άρθρου 872α του κανονισμού 2454/93 6

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ 11

Επί του παραδεκτού μιας αιτιάσεως σχετικής με προγενέστερη αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών υποβληθείσα από την υπόχρεη επιχείρηση 11

Επί του σωρευτικού χαρακτήρα των προϋποθέσεων τις οποίες τάσσει το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ 12

Επί της αδυναμίας διαγνώσεως του σφάλματος 13

Επί της υποχρεώσεως πληρώσεως των λοιπών προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ 16

Επί της εφαρμογής των λοιπών προϋποθέσεων του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ 20

– Ως προς τα σχετικά με την καλή πίστη της υπόχρεης επιχειρήσεως στοιχεία 20

– Ως προς τα σχετικά με την τήρηση της ρυθμίσεως περί τελωνειακής διασαφήσεως στοιχεία ... 27

Επί των δικαστικών εξόδων 30